

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 7CoCsp/13/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1317217694
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 09. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mariana Harvancová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2022:1317217694.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Mariany Harvancovej a členov senátu Mgr. Adely Unčovskej a Mgr. Niny Dubovskej, v právnej veci žalobcu: DPS financial consulting, s. r. o., IČO: 46 713 930, so sídlom Tamaškovičova 17/2742, 917 01 Trnava, zastúpený: PETKOV & Co s. r. o., IČO: 50 430 742, so sídlom Šoltésovej 14, 811 08 Bratislava - mestská časť Staré Mesto, proti žalovaným: 1/ C.. L. F., nar. XX.XX.XXXX, bytom O. XXXXX/XX, XXX XX V., 2/ L.. Y. F., nar. XX.XX.XXXX, bytom O. XXXXX/XX, XXX XX V., obaja zastúpení: Mgr. Zina Hlbočanová, advokátka, so sídlom Vajnorská 20, 831 03 Bratislava, o zaplatenie 312 939,17 eur s príslušenstvom a o určenie, že nehnuteľnosti nie sú zaťažené záložným právom, o odvolaní žalobcu a žalovaných 1/, 2/ proti rozsudku Okresného súdu Bratislava III zo dňa 23.04.2019, č.k. 24Csp/84/2017-194, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd odvolacie konanie o odvolaní žalobcu proti vyhovujúcemu výroku rozhodnutia súdu prvej inštancie, z a s t a v u j e.

II. Rozsudok súdu prvej inštancie sa vo výroku, ktorým bolo žalobe vyhovené v časti uloženia povinnosti žalovanému 1/ a žalovanej 2/ zaplatiť žalobcovi istinu vo výške 312 939,17 eur, úroky z omeškania za obdobie do 18.10.2017 vo výške 23 865,15 eur a úroky z omeškania vo výške 3 % ročne zo sumy 312 939,17 eur od 19.10.2017 do zaplatenia, to všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku, s tým, že plnením jedného zo žalovaných zaniká v rozsahu plnenia povinnosť druhého žalovaného, potvrdzuje.

III. Rozsudok súdu prvej inštancie sa vo výroku, ktorým bolo žalobe vyhovené v časti uloženia povinnosti žalovanému 1/ a žalovanej 2/ zaplatiť žalobcovi úroky za obdobie do 18.10.2017 vo výške 12 610,19 eur, to všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku, s tým, že plnením jedného zo žalovaných zaniká v rozsahu plnenia povinnosť druhého žalovaného, m e n í tak, že žalovaný 1/ a žalovaná 2/ sú povinní zaplatiť žalobcovi úroky vo výške 12 610,19 eur, to všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku, s tým, že plnením jedného zo žalovaných zaniká v rozsahu plnenia povinnosť druhého žalovaného.

IV. Rozsudok súdu prvej inštancie sa vo výroku, ktorým bolo žalobe vyhovené v časti uloženia povinnosti žalovanému 1/ a žalovanej 2/ zaplatiť žalobcovi poplatky vo výške 291,15 eur, to všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku, s tým, že plnením jedného zo žalovaných zaniká v rozsahu plnenia povinnosť druhého žalovaného, m e n í tak, že žaloba žalobcu v časti o zaplatenie poplatkov vo výške 291,15 eur, sa z a m i e t a.

V. Rozsudok súdu prvej inštancie sa vo výroku, ktorým súd vo zvyšku úroku žalobu o zaplatenie zamietol m e n í tak, že žalovaný 1/ a žalovaná 2/ sú povinní zaplatiť žalobcovi úrok vo výške 3,79 % ročne zo sumy 312 939,17 eur od 24.03.2015 do 03.06.2016 a úrok vo výške 2,79 % ročne zo sumy 312 939,17 eur od 04.06.2016 do zaplatenia istiny, najneskôr do 03.06.2040, to všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku, s tým, že plnením jedného zo žalovaných zaniká v rozsahu plnenia povinnosť druhého žalovaného.

VI. Rozsudok súdu prvej inštancie sa vo výroku, ktorým súd žalobu o určenie zamietol a vo výroku, ktorým súd zrušil neodkladné opatrenie nariadené uznesením Okresného súdu Bratislava III zo dňa 06.03.2018, č.k. 21C/20/2018-59, potvrdzuje.

VII. Žalobca má nárok na plnú náhradu trov konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zaviazal žalovaných 1/, 2/ zaplatiť žalobcovi istinu vo výške 312 939,17 eur, úroky za obdobie do 18.10.2017 vo výške 12 610,19 eur, úroky z omeškania za obdobie do 18.10.2017 vo výške 23 865,15 eur, poplatky vo výške 291,15 eur a úroky z omeškania vo výške 3 % ročne zo sumy 312 939,17 eur od 19.10.2017 do zaplatenia, to všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku, s tým, že plnením jedného zo žalovaných zaniká v rozsahu plnenia povinnosť druhého žalovaného (výrok I), vo zvyšku úroku žalobu o zaplatenie zamietol (výrok II), ďalším výrokom žalobu o určenie zamietol (výrok III), priznal žalobcovi proti žalovaným nárok na náhradu trov konania v rozsahu 90% (výrok IV) a posledným výrokom zrušil neodkladné opatrenie nariadené uznesením Okresného súdu Bratislava III zo dňa 06.03.2018, č.k. 21C/20/2018-59 (výrok V).

2. Súd prvej inštancie rozhodnutie právne odôvodnil ust. § 137 písm. c) zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“), § 37 až § 40, § 53 ods. 7 a 9, § 100 ods. 1. § 101, § 103, § 565 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“), § 1 ods. 3 písm. c) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov (ďalej len „zákon č. 129/2010 Z.z.“). Vecne rozhodnutie v prisudzujúcom výroku odôvodnil tým, že žalobcom uplatnený nárok je v časti dôvodným, nakoľko žalovaní boli povinní vrátiť žalobcovi istinu poskytnutého úveru ako i vyčíslené úroky a úrok z omeškania. Ku dňu predčasnej splatnosti 24.03.2015 istina predstavovala sumu 324 939,17 eur, úroky sumu 12 610,19 eur a úroky z omeškania sumu 126,63 eur. Nakoľko žalovaní po zosplatnení úveru uhradili sumu 12 000 eur, vznikla im povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 312 939,17 eur ako i úroky z omeškania v žalobcom požadovanej a vyčíslenej výške. Súd prvej inštancie mal za preukázaný i nárok žalobcu na zaplatenie nákladov spojených s výkonom záložného práva v sume 291,15 eur. Ako nedôvodnú vyhodnotil súd prvej inštancie námietku premlčania vznesenú žalovanými v konaní, majúc za to, že žalobca si nárok uplatnil včas. Ustálil, že podľa § 103, druhá veta, Občianskeho zákonníka, premlčacia lehota začne plynúť odo dňa zročnosti nesplnenej splátky. Nie však od zročnosti prvej nezaplatenej, resp. najstaršej nezaplatenej splátky, ale tej splátky, pre nezaplatenie ktorej veriteľ mohol žiadať o zaplatenie celej pohľadávky. Pre nezaplatenie prvej neuhradenej splátky, splatnej dňa 03.04.2014, mohol žalobca žiadať o zaplatenie celého úveru len do dňa 03.05.2014, t.j. do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky. A rovnako aj pri nasledujúcich neuhradených splátkach. V predmetnom spore však rozhodnutie o premlčaní nezáviselo od vyriešenia tejto otázky, pretože do úvahy prichádzali len dve možné zročné nezaplatené splátky, od ktorých začala plynúť premlčacia doba, a to splátka splatná dňa 03.04.2015 alebo dňa 03.01.2015. Ustálil, že premlčacia doba začala plynúť dňa 03.04.2015, v každom prípade najskôr dňa 03.01.2015, z čoho súd prvej inštancie vyvodil, že právo na zaplatenie celej dlžnej sumy z úveru nie je premlčané. Vzhľadnuc na to, že žalobca podal žalobu na súd dňa 27.10.2017, teda v rámci trojročnej premlčacej doby, ktorá začala plynúť najskôr dňa 03.01.2015. Pri posudzovaní žalobcom uplatneného nároku na zaplatenie úrokom po zosplatnení úveru súd prvej inštancie zohľadnil závery rozhodnutí Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 6Co/32/2016 a 9Co/270/2017, ktoré vychádzali z obdobného skutkového stavu. Majúc za to, že právnym následkom vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru je, že dlžník prichádza o výhodu odloženej splatnosti úveru, resp. o výhodu splátok a veriteľ získava možnosť využiť všetky dostupné právne prostriedky na to, aby sa domohol dlžnej pohľadávky. Veriteľ tiež získava právo požadovať od dlžníka zákonnú sankciu v podobe úrokov z omeškania z celej dlžnej sumy, nielen z čiastky, s ktorou bol dlžník aktuálne v omeškaní, prípadne i iné sankcie vyplývajúce zo zmluvy. Hoci vyhlásením predčasnej splatnosti úveru veriteľ automaticky nedostáva do svojej dispozície dlžnú peňažnú sumu a dlžník ju nestráca, dlžník príde o právny dôvod, pre ktorý môže mať dlžné peňažné prostriedky vo svojej dispozícii. S tým je nevyhnutne spojený aj zánik nároku veriteľa na riadny úrok z poskytnutých peňažných prostriedkov. Zo žiadneho právneho predpisu nevyplýva, že by veriteľovi aj po vyhlásení predčasnej splatnosti úveru patril aj riadny úrok z úveru. Pokiaľ by veriteľ mal naďalej až do zaplatenia dlžnej pohľadávky nárok na riadny úrok a popri tom i úrok z omeškania, a prípadne iné sankcie, vznikla by hrubá nerovnováha v právnom postavení dodávateľa a spotrebiteľa. Veriteľ by mal naďalej všetky oprávnenia zo zmluvy, a navyše i právo a

možnosť domôcť sa relatívne okamžite splnenia celého záväzku, pričom dlžník by stratil akékoľvek výhody, ktoré mu zmluva o úvere garantovala. Takýto následok vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru by bol nielen neprijateľný pre založenie nerovnováhy v právach a povinnostiach účastníkov zmluvy, ale aj v rozpore s dobrými mravmi. Preto žalobu žalobcu v časti o zaplatenie dohodnutého úroku po dni predčasnej splatnosti úveru, zamietol.

3. Pri posudzovaní dôvodnosti žaloby žalovaných, ktorou sa domáhali určenia, že záložné právo žalobcu k nehnuteľnostiam nie je dané - zaniklo, súd prvej inštancie uviedol, že žalobe žalovaných nemožno vyhovieť predovšetkým z vecných dôvodov. Žalovaní svoj návrh opierali len o skutočnosť, že sa premlčala pohľadávka, ktorú záložné právo zabezpečovalo. Keďže k premlčaniu pohľadávky žalobcu nedošlo a žalovaní uviedli iné skutočnosti, a ani žiadne také skutočnosti nevyplývajú z predložených dôkazov, v dôsledku ktorých by zmluva o zriadení záložného práva bola od počiatku neplatná, mal za to, že žalobe žalovaných nemožno vyhovieť. Vzhľadom k uvedenému súd prvej inštancie žalobu žalovaných o určenie zamietol.

4. O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1, § 262 ods. 2 C.s.p. a žalobcovi, ktorý mal v konaní úspech v rozsahu 95%, po odpočítaní jeho 5% neúspechu, priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 90%. S tým, že o výške náhrady, ktorú sú žalovaní povinní spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi, rozhodne po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením.

5. Následne výrokom V súd prvej inštancie v súlade s ust. § 336 ods. 4 a § 335 ods. 1 C.s.p., rozhodol o zrušení neodkladného opatrenia nariadeného uznesením Okresného súdu Bratislava III zo dňa 06.03.2018, č.k. 21C/20/2018-59.

6. Proti rozsudku súdu prvej inštancie do vyhovujúceho výroku, do výroku ktorým súd žalobu žalobcu o zaplatenie vo zvyšku úroku zamietol a do výroku o trovách konania, podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca dôvodiac ust. § 365 ods. 1 písm. b) a h) C.s.p.. Majúc za to, že súd prvej inštancie svoj zamietajúci výrok založil na nesprávnom právnom posúdení v dôsledku toho, že nevykonával dôkazy potrebné na rozhodnutie vo veci v tejto časti ním uplatneného nároku. Upriamil pozornosť na to, že so žalovanými uzavrel zmluvu podľa ust. Obchodného zákonníka, v zmysle ktorých má nárok na úrok z úveru, a to až do doby vrátenia finančných prostriedkov. Súd prvej inštancie tak dospel k nesprávnej závere, že mu po zosplatení úveru dohodnutý úrok neprináleží. Upriamil pozornosť na rozhodovaciu činnosť v obdobných veciach (rozsudok Krajského súdu v Trenčíne sp.zn. 17Co/355/2016 zo dňa 26.07.2017, rozhodnutie Najvyššieho súdu SR E/59/98, rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp.zn. 33 Obo 657/2005 zo dňa 27.06.2007). Naplnenie odvolacieho dôvodu podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b) C.s.p. odvodzoval od toho, že súd prvej inštancie jasne a zrozumiteľne neodôvodnil svoje zamietajúce rozhodnutie vo vzťahu k nepriznaniu úrokov po splatnosti pohľadávky, keď odkázal len na rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave sp.zn. 6Co/32/2016 a sp. zn. 9Co/270/217. Na základe uvedeného žiadal, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch (vo vyhovujúcom výroku, výroku ktorým súd žalobu žalobcu o zaplatenie vo zvyšku úroku zamietol a vo výroku o trovách konania) zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie príp., aby rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutej časti zmenil tak, že žalobe v celom rozsahu vyhovie a prizná mu nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

7. V zákonnej lehote podali proti rozsudku súdu prvej inštancie do vyhovujúceho výroku, do výroku ktorým súd žalobu žalovaných o určenie zamietol, do výroku o trovách konania a do výroku, ktorým súd zrušil nariadené neodkladné opatrenie, odvolanie žalovaní 1/, 2/, dôvodiac naplnením odvolacích dôvodov podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f) a h) C.s.p.. Mali za to, že súd prvej inštancie nesprávne právne posúdil otázku premlčania žalobcom uplatnených nárokov. I keď súd prvej inštancie správne právne posúdil zmluvný vzťah zo zmluvy o úvere uzavretej medzi stranami sporu ako spotrebiteľský a na posudzovanie námietky premlčania použil správne ustanovenia § 53 ods. 9, § 100, § 101, § 103 a § 565 Občianskeho zákonníka nesprávne tieto aplikoval na zistený skutkový stav, v dôsledku čoho nesprávne právne posúdil začatie plynutia premlčacej doby a dospel k nesprávnej právnej závere, že právo na zaplatenie celej dlžnej sumy z úveru nie je premlčané. Súd správne zistil, že poslednou uhradenou, teda, že: splátkou bola ôsma splátka splatná dňa 03.03.2014 a že ďalšie splátky úveru, počnúc splátkou dňa 03.04.2014, žalovaní pred zosplatením celého úveru už nevykonali. Toto zistenie je v súlade s ich tvrdením, že najstaršia neuhradená splátka bola splatná dňa 03.04.2014 a nie dňa 03.11.2014, ako nepravdivo tvrdil žalobca v žalobe v snahe posunúť premlčaciu dobu a vyvolať tak zdanie včasného

uplatnenia práva na súde. Súd prvej inštancie zásadne pochybil, keď pre posúdenie námietky premlčania nepovažoval za rozhodujúce skutočnosti, ktorá z týchto dvoch neuhradených splátok pred zosplatením úveru bola najstaršou neuhradenou splátkou, pretože tieto skutočnosti boli podstatné pre posúdenie otázky začatia plynutia premlčacej doby. Nesúhlasili s právnym názorom súdu prvej inštancie (bod 27. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia), že pre posúdenie námietky premlčania tieto skutočnosti neboli rozhodujúce, pretože nemali vplyv na to, kedy začala plynúť premlčacia doba celej zosplatennej pohľadávky. Medzi stranami sporu nebolo sporné, že v danom prípade je rozhodujúcou najstaršia neuhradená splátka, a teda nebolo sporné, že najstaršia neuhradená splátka je dôvodom žalobcovho výkonu práva zosplatenia úveru, ale sporné medzi stranami bolo to, či touto najstaršou neuhradenou splátkou bola neuhradená splátka splatná dňa 03.11.2014, ako to tvrdil žalobca, alebo či ňou bola neuhradená splátka splatná dňa 03.04.2014, ako to tvrdili žalovaní. Keďže vykonaným dokazovaním bolo v konaní preukázané, že najstaršou neuhradenou splátkou bola splátka splatná dňa 03.04.2014, a nie splátka splatná dňa 03.11.2014 ako to tvrdil žalobca, žalovanými vznesená námietka premlčania bola dôvodná, pretože 3 ročná premlčacia doba na uplatnenie práva ohľadom celého zvyšku nesplateného predčasne zosplateného úveru začala plynúť dňom 03.04.2014, t.j. odo dňa zročnosti najstaršej neuhradenej splátky, a uplynula dňom 03.04.2017, zatiaľ čo žaloba žalobcu bola podaná až dňa 27.10.2017, t.j. po uplynutí premlčacej doby. Tým, že súd prvej inštancie neprihliadol na tieto skutočnosti, ktoré vyplynuli jednak z tvrdení strán a jednak z vykonaného dokazovania, dospel tak aj preto k nesprávnemu právnemu záveru, že do úvahy prichádzali len dve možné zročné splátky, od ktorých začala plynúť premlčacia doba, a to splátka splatná dňa 03.04.2015 alebo dňa 03.01.2015, (bod 32. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia) a dospel k nesprávnemu právnemu záveru, že žalobca podal žalobu na súd v rámci trojročnej premlčacej doby, ktorá začala plynúť najskôr dňom 03.01.2015 (bod 34 odôvodnenia napadnutého rozhodnutia). V bode 28. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia súd prvej inštancie okrem iného uviedol, že žalobca vo výzve neuviedol, ktorú dlžnú splátku žiada uhradiť, žiadal o uhradenie celkovej dlžnej čiastky 16.098,31 eur a ďalej uviedol, že v oznámení o predčasnej splatnosti úveru žalobca takisto neuviedol, pre nezaplatenie ktorej splátky vyhlásil úver za predčasne splatný. Tieto zistenia, ako ich súd prvej inštancie uviedol v bode 28. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, sú správne, avšak nemôžu ísť na ťarchu žalovaných, nakoľko sa jedná o právne úkony žalobcu. Keďže žalobca a aj žalovaní 1/ a 2/ v priebehu konania uvádzali najstaršiu neuhradenú splátku a sporný medzi stranami bol len jej dátum, bola táto rozhodujúca. Žalobca v žalobe svoj nárok opieral o nesplatený predčasne zosplatený úver z úverovej zmluvy a v tej súvislosti uvádzal, že najstaršou neuhradenou splátkou je vraj splátka splatná dňa 03.11.2014 a následne po vznesení námietky premlčania žalovanými touto žalobca aj dôvodil včasnosť podania žaloby. Vykonaným dokazovaním však bolo preukázané, že najstaršou neuhradenou splátkou bola splátka splatná dňa 03.04.2014, ako jej dátum tvrdili žalovaní. Preto od najstaršej neuhradenej splátky, ktorú mal súd preukázanú, že touto je splátka splatná dňa 03.04.2014, mal súd prvej inštancie po správnosti vychádzať ako začiatku plynutia premlčacej doby. Pokiaľ súd prvej inštancie v bode 30. odôvodnenia rozhodnutia uviedol, že ustanovenie § 53 ods. 9 vnáša do vzťahu medzi žalobcom ako dodávateľom a žalovanými ako spotrebiteľmi určitú výkladovú nejasnosť, pre neuhradenie ktorej zo splátok bol úver predčasne vyhlásený za splatný, tak poukázali na to, že tak žalobca ako aj žalovaní v priebehu celého konania uvádzali najstaršiu neuhradenú splátku, pričom sporným medzi nimi bol len jej dátum. Dali do pozornosti komentár: Števček, Dulák, Bajánková, Fečík, Sedláčko, Tomašovič a kol., Občiansky zákonník (I . a II. zväzok), prvé vydanie, 2017, Nakladateľství C. H. Beck, v ktorom sa uvádza: „Vo vzťahu k samotnej dikcii ustanovenia odseku 8 (poznámka: v súčasnosti ide o odsek 9 §-u 53 Občianskeho zákonníka) zákonodarca hypotézu právnej normy ustálil s ohľadom na plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, a teda je zrejmé, že spravidla pôjde o peňažné plnenie, ktoré spotrebiteľ realizuje postupnými platbami podľa dohody s dodávateľom. Vo všeobecnosti sa nedá vylúčiť, že uvedené ustanovenie môže byť aktuálne aj v prípade nepeňažného plnenia, čo sa podáva aj zo všeobecnej dikcie § 565 OZ. Podstatné je však to, že ide o prípad plnenia v splátkach, ako výhodu, ktorou disponuje spotrebiteľ pri plnení záväzku zo spotrebiteľskej zmluvy. Zákonodarca pre konanie dodávateľa a jeho právo vyhlásiť splatnosť celej pohľadávky, a tým na strane spotrebiteľa privodiť stav straty výhody splátok, stanovil kumulatívne zákonné podmienky pozostávajúce z oddialenia výkonu práva dodávateľa a súčasne jeho pozitívneho konania smerujúceho k včasnému upozorneniu na uplatnenie svojho práva podľa § 565 OZ. V poradí prvá z kumulatívnych zákonných podmienok ustanovuje, že právo na jednorazové splatenie pohľadávky bude mať veriteľ najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky. Možno považovať za pozitívne, že zákonodarca opustil počet splátok, s ktorými má byť spotrebiteľ v omeškaní a podmienku koncipoval vzhľadom na konkrétnu lehotu a plynutie času od omeškania so splátkou. Ak zákon vymedzuje podmienku omeškania splátky spotrebiteľa, myslí tým omeškanie v poradí prvej splátky za predpokladu,

že táto nebude spotrebiteľom uhradená. Vzhľadom na povahu dikcie treba podľa našej mienky odsek 8 (poznámka: v súčasnosti ide o odsek 9 §-u 53 Občianskeho zákonníka) vykladať spôsobom, že dodatočné uhradenie omeškanej splátky spotrebiteľom oneskorene konzumuje právo dodávateľa na jednorazové zosplatnenie pohľadávky. Tento právny záver možno odobriť aj vzhľadom na dikciu § 565 OZ, ktorá rovnako časovo limituje dodávateľa vykonať jednorazové zosplatnenie pohľadávky. Keďže ustanovenie odseku 8 (poznámka: v súčasnosti ide o odsek 9 §-u 53 Občianskeho zákonníka) malo predstavovať výhodnejší právny režim oproti všeobecnej norme § 565 OZ, je potrebné ustáliť, že právo podľa odseku 8 (poznámka: v súčasnosti ide o odsek 9 §-u 53 Občianskeho zákonníka) môže dodávateľ vykonať len po uplynutí zákonnej lehoty, ktorú nemožno skrátiť a len za predpokladu, že omeškanie (s prvou) splátkou trvá. Ak uvádzame prvú splátku, máme tým na mysli aj každú ďalšiu splátku, ktorá bude vnímaná ako prvá omeškaná splátka, napr. v prípade, ak sa spotrebiteľ omešká s tromi po sebe idúcimi splátkami, rozhodujúca bude v poradí prvá omeškaná splátka“. Z vyššie citovaného komentáru vychádzal pri svojom rozhodovaní v obdobnej právnej veci ako je predmetná súdená vec aj Krajský súd v Banskej Bystrici v rozsudku zo dňa 13.09.2018, sp. zn.: 16Co/95/2018. Súd prvej inštancie v bode 31. odôvodnenia rozhodnutia uviedol, že mu neboli známe žiadne rozhodnutia najvyšších súdnych autorít, ktoré by riešili otázku, či aj pri spotrebných úveroch začína plynúť premlčacia doba už od zročnosti nesplnenej splátky, alebo vzhľadom na § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, až od uplynutia doby troch mesiacov od splatnosti omeškanej splátky. Sú toho názoru, že pre prípady, kedy sa pre nesplnenie splátky stane zročným, splatným celý dlh /tak ako v tomto spore/ stanovuje Občiansky zákonník v § 103, druhá veta, osobitné pravidlo pre začiatok plynutia premlčacej doby zosplatneného dlhu. V zmysle § 103 veta druhá Občianskeho zákonníka: „Ak sa pre nesplnenie niektorej zo splátok stane zročným celý dlh (§565), začne plynúť premlčacia doba odo dňa zročnosti nesplnenej splátky.“ Premlčacia doba práva na zaplatenie takéhoto zosplatneného dlhu sa teda začína skôr, ako dôjde k zosplatneniu dlhu. Začína plynúť dodatočne už odo dňa zročnosti nesplnenej splátky, pre ktorú bol dlh zosplatnený. Tento právny názor je súladný aj s rozhodnutiami súdov, ktoré v obdobných veciach rozhodovali v odvolacom konaní (porovnaj napr. Rozsudok KS v Banskej Bystrici, sp. zn.: 16Co/414/2017 zo dňa 13.9.2018, KS Trenčín, sp. z. 4Co/410/2016 zo dňa 21.09.2017, KS Trenčín sp. zn.: 19Co/42/2017 zo dňa 18.1.2018). Ďalej v bode 31. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, súd prvej inštancie uviedol, že: „....podľa § 103, druhá veta, Občianskeho zákonníka, premlčacia doba plynie od zročnosti nesplnenej splátky. Nie však od zročnosti prvej nezaplatennej, resp. najstaršej nezaplatennej splátky, ale tej splátky, pre nezaplatenie ktorej veriteľ mohol žiadať o zaplatenie celej pohľadávky. Pre nezaplatenie prvej neuhradenej splátky, splatnej dňa 03.04.2014, mohol žalobca žiadať o zaplatenie celého úveru len do dňa 03.05.2014, t.j. do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky. A rovnako aj pri nasledujúcich splátkach.“ Podľa komentára - Fekete, I. Občiansky zákonník, Veľký komentár, 3. zväzok, Dedenie Záväzkové právo - všeobecná časť, Bratislava, Eurokódex, 2015, strana 750: „Ustanovenie § 565 Občianskeho zákonníka o strate výhody splátok je modifikované vo vzťahu k plneniu zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach. Podľa ust. § 53 ods. 9 OZ, ktoré nadobudlo účinnosť 1.11.2008 (zákon č. 379/2008 Z.z.) platí, že veriteľ je v prípade nesplnenia niektorej splátky oprávnený požadovať od dlžníka zaplatenie celého zvyšku pohľadávky najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej, ako 15 dní na uplatnenie tohto práva“. Z uvedeného vyplýva, že nie je správna argumentácia súdu prvej inštancie, že pre nezaplatenie prvej neuhradenej splátky, splatnej dňa 03.04.2014, mohol žalobca žiadať o zaplatenie celého úveru vraj len do dňa 03.05.2014, t.j. do splatnosti najbližšej splátky. Súd prvej inštancie zjavne nesprávne vyložil ustanovenia § 565 Občianskeho zákonníka a § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka. Ustanovenie § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka je ustanovením lex specialis vo vzťahu k ustanoveniu § 565 Občianskeho zákonníka. V danej veci nie je možný súbeh týchto ustanovení, pretože žalobca by logicky nemohol vykonať zosplatnenie do splatnosti najbližšej splátky, ako to ukladá druhá veta ustanovenia § 565 Občianskeho zákonníka a zároveň dodržať povinnosť vyplývajúcu z ustanovenia § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, ktorá veriteľovi umožňuje využiť zosplatnenie podľa § 565 najskôr po uplynutí 3 mesiacov od omeškania so zaplatením splátky (keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva) t.j. v čase, keď ďalšie mesačné splátky sú už splatné. Preto poslednú vetu § 565 v danom prípade použiť nemožno. To znamená, že žalobca mohol žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie splátky splatnej dňa 03.04.2014 kedykoľvek, ak boli splnené podmienky uvedené v § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka. Je však na žalobcovi, aby si strážil svoje práva, pretože čím viac oddialuje zosplatnenie za stavu, keď omeškanie pretrváva, vystavuje sa riziku možného premlčania pohľadávky, keďže ako už bolo vyššie uvedené (viď bod 9) tohto odvolania), premlčacia doba práva na zaplatenie takéhoto zosplatneného dlhu sa začína skôr, ako dôjde k zosplatneniu dlhu. Dali do pozornosti rozsudok Krajského súdu Trenčín sp. zn.: 5Co/81/2017, zo dňa 09.08.2017, ktorý rozhodoval

v obdobnej právnej veci, ako je predmetná súdená vec, a ktorým Krajský súd potvrdil rozsudok súdu nižšej inštancie plne sa stotožňujúc s právnym záverom súdu nižšej inštancie, že premlčacia doba plynie odo dňa nasledujúceho po dni splatnosti prvej nesplatennej splátky, pre ktorú mohol žalobca vyhlásiť predčasnú splatnosť celého dlhu. Súd prvej inštancie dospel k nesprávnemu právnemu záveru, keď v bode 32. napadnutého rozhodnutia uviedol, že do úvahy prichádzali len dve možné zročné nezaplatené splátky, od ktorých začala plynúť premlčacia doba, a to vraj splátka splatná dňa 03.04.2015 alebo dňa 03.01.2015, a dospel k nesprávnemu právnemu záveru, že premlčacia doba začala plynúť dňa 03.04.2015, v každom prípade najskôr dňa 03.01.2015. Ako súd prvej inštancie dospel k týmto záverom nie je možné z jeho rozhodnutia ani zistiť, a preto v tejto časti je rozhodnutie súdu prvej inštancie aj nepreskúmateľné. Takýto právny záver súdu prvej inštancie si aj odporuje s právnym záverom vysloveným v bode 25. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, v ktorom súd uvádza, že žalobca vyhlásil úver za predčasne splatný v súlade s ustanovením 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, teda platne. Splátky splatné dňa 03.04.2015 a 03.01.2015 nemohli pripadať do úvahy, pretože vo vzťahu k nim neboli splnené zákonné podmienky vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru. V čase zaslania upozornenia - výzvy zo dňa 15.01.2015 neboli žalovaní so splátkou splatnou 03.01.2015 v omeškaní troch mesiacov (ale len 12 dní), a ani v čase zaslania vyhlásenia predčasnej splatnosti, k čomu došlo listom zo dňa 26.03.2015, neboli žalovaní s danou splátkou v omeškaní po viac ako tri mesiace. Splátka splatná dňa 03.04.2015 v čase zaslania upozornenia - výzvy sa nestala ešte ani splatnou a teda vo vzťahu k nej logicky nemohli byť žalobcom žalovaní upozorňovaní na využitie práva žalovaným úver zosplatiť, ak nedôjde k jej úhrade, pričom splátka v čase zaslania oznámenia o vyhlásení okamžitej splatnosti úveru zo dňa 26.03.2015 ešte ani nebola splatná a stala sa splatná až neskôr. Vzhľadom na uvedené ani pri jednej z týchto splátok neboli splnené zákonné podmienky podľa us. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, ktoré musia byť naplnené kumulatívne, a preto ak súd dospel k takémuto právnemu záveru, tak by ani nemohol vyhovieť žalobe žalobcu z dôvodu nesplnenia zákonných podmienok vyhlásenia predčasnej splatnosti v zmysle § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka. V tomto smere si preto aj závery súdu o tom, že prichádzajú do úvahy len dve neuhradené splátky, od ktorých začala plynúť premlčacia doba, a to splátka splatná dňa 03.04.2015 alebo splátka splatná dňa 03.01.2015 odporujú s tým, ako súd vo veci rozhodol, keď vyhovel žalobe žalobcu. Ako súd správne zistil z výzvy - upozornenia na vyhlásenie predčasnej splatnosti žalobcu zo dňa 15.01.2015, v tejto žalobca neuviedol konkrétnu dlžnú splátku, ktorú žiada uhradiť (inak vyhlási úver za predčasne splatný), a žiadal o zaplatenie celkovej dlžnej čiastky 16.098,31 eur, teda všetkých v tom čase splatných splátok, t.j. 10 splátok splatných od 03.04.2014 do 03.01.2015. V čase zasielania tejto výzvy boli žalovaní v omeškaní po dobu viac ako troch mesiacov so splátkami za mesiac apríl 2014 splatná dňa 03.04.2014, máj 2014 splatná dňa 03.05.2014, jún 2014 splatná dňa 03.06.2014, júl 2014 splatná dňa 03.07.2014, august 2014 splatná dňa 03.08.2014, september 2014 splatná dňa 03.09.2014, október 2014 splatná dňa 03.10.2014, a toto omeškanie pretrvávalo aj po výzve - upozornení a trvalo v čase vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru listom zo dňa 26.03.2015. Teda vo vzťahu k týmto splátkam, so zaplatením ktorých boli žalovaní v omeškaní po viac ako tri mesiace mohol žalobca upozorňovať žalovaných na možnosť využitia práva vyhlásiť predčasnú splatnosť úveru. Z ustanovenia § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka totiž vyplýva, že v čase upozornenia už musí byť splnená podmienka uplynutia lehoty 3 mesiacov od omeškania so zaplatením splátky, ktorá zakladá právo pristúpiť k výkonu práva zosplatiť úver, pokiaľ na upozornenie nedôjde k jej úhrade. „...V poradí druhá kumulatívna podmienka je ustálená v rovine pozitívneho konania dodávateľa, ktorý je pred jednorázovým zosplatením pohľadávky povinný spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní pred jednorázovým zosplatením pohľadávky upozorniť spotrebiteľa na výkon toto práva. Ak zákonodárca ustanovil povinnosť upozorniť spotrebiteľa, je dôležité aby túto povinnosť dodávateľ splnil vzhľadom na zákonnú lehotu jednak uplynutia 3 mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a jednak na zákonnú lehotu 15 dní pred vykonaním tohto práva. Upozornením má zákonodárca na mysli adresovanú písomnosť, ktorá sa musí nevyhnutne dostať do sféry dispozície spotrebiteľa, a z ktorej obsahu musí byť zrejmé, jednak splnenie zákonných podmienok uplatnenia režimu odseku 8 a jednak výslovné upozornenie spotrebiteľa na vykonanie práva dodávateľa podľa § 565 OZ a v súlade s odsekom 8 § 53“. Právny záver súdu prvej inštancie o nepremičaní nároku žalobcu, ktorý súd založil na splátkach, a to splátke splatnej dňa 03.04.2015 alebo dňa 03.01.2015, je neudržateľný. Pokiaľ súd nezobral do úvahy najstaršiu neuhradenú splátku (t.j. v poradí prvú neuhradenú splátku) teda splátku splatnú dňa 03.04.2014, tak s poukazom na vyššie uvedené by mohli pripadať do úvahy len neuhradené splátky splatné: dňa 03.05.2014, dňa 03.06.2014, dňa 03.07.2014, dňa 03.08.2014, dňa 03.09.2014 a dňa 03.10.2014, nie však už neskoršia splátka. Najneskôr tak premlčacia doba začala plynúť dňom splatnosti neuhradenej splátky za mesiac október 2014 splatnej dňa 03.10.2014, a uplynula dňom 03.10.2017, pričom žaloba bola podaná až 27.10.2017, teda po uplynutí premlčacej lehoty. Na námietku premlčania

vznesenú žalovanými žalobca vo svojom písomnom vyjadrení zo dňa 02.05.2018 v bode Ad 6), uviedol, že: „Žalobca (v súlade s vysvetlením uvedeným v tomto vyjadrení vyššie) súhlasí so žalovanými vtom, že došlo k premlčaniu príslušenstva istiny, ktorá nebola uhradená v období do 03.11.2014. Preto žalobca žalobou uplatnil len príslušenstvo istiny splatnej po 03.11.2014, a toto príslušenstvo z dôvodu včasného uplatnenia nie je premlčané“. Toto vyjadrenie žalobcu svedčí na to, že žalobca k zosplatneniu pristúpil pre neuhradenie skôr splatnej splátky, ako bola neuhradená splátka splatná dňa 03.11.2014, o ktorej žalobca tvrdil, že vraj bola najstaršou neuhradenou. Z tohto vyjadrenia žalobcu vyplýva, že v čase podania žaloby bola už istina ako celok premlčaná, pretože príslušenstvo - úrok z omeškania sa nepremlčuje skôr, ako sa premlčí samotná istina. Hoci toto tvrdenie žalobcu nie je bez právneho významu, súd ho vôbec vo svojom rozhodnutí nevyhodnocuje a teda zjavne sa ním nezaoberal. Ak by toto tvrdenie žalobcu súd prvej inštancie vyhodnotil vo vzájomnej súvislosti s prednesmi strán a listinnými dôkazmi, a skutočnosťami, ktoré vyšli v konaní najavo, nemohol by dospieť k nesprávnemu právnemu záveru, že žalobca podal žalobu v rámci trojročnej premlčacej doby, ktorá začala plynúť najskôr dňa 03.01.2015. Nehovoriac už o tom, že súd prvej inštancie tak aj posunul začiatok plynutia premlčacej doby, keď vo vzťahu k začatiu plynutia premlčacej doby uviedol splátky splatné dňa 03.04.2015 a dňa 03.01.2015, od jednej z ktorých by mala podľa názoru súdu premlčacia doba plynúť, čo sú neskôr splatné splátky aj oproti splátke, ktorú tvrdil žalobca, keď ako najstaršiu neuhradenú splátku uvádzal splátku 03.11.2014, čím tak súd prvej inštancie premlčaciu dobu ešte aj predĺžil na prospech žalobcu. Keďže súd prvej inštancie nesprávne právne posúdil právnu otázku premlčania, je jeho rozhodnutie vecne nesprávne aj v časti zamietnutia určovacej žaloby žalovaných, tiež tak v časti priznania žalovanému istiny a priznania príslušenstva. Navyše poukázali na to, že súd prvej inštancie priznal žalobcovi poplatky vo výške 291,15 eur za náklady súvisiace s výkonom záložného práva, pričom v tejto časti svoje rozhodnutie vôbec nezodôvodni, na základe čoho takýto nárok žalobcovi priznal a prečo ho považoval za dôvodný, a to najmä za stavu, keď žalobca v konaní ani nepreukázal, že by takéto náklady boli ním nevyhnutne a účelne vynaložené a nepreukázal, že by bol býval takéto náklady vôbec vynaložil, keď žalobca predložil len faktúru bez dokladu preukazujúceho jej zaplatenie žalobcom. S poukazom na vyššie uvedené žalovaní žiadali, aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie, v napadnutej časti zmenil, príp. aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie v časti napadnutej odvolaním zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

8. K odvolaniu žalovaných sa žalobca vyjadril podaním zo dňa 10.07.2018 a uviedol, že žalovaní porušili zmluvu o úvere tým, že nesplácali úver v zmysle dohodnutých podmienok, pričom najstaršia neuhradená splátka uplatnená touto žalobou je splátka splatná 03.11.2014. Žalovaní odo dňa vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru (účinné k 20.04.2015) do dňa vyčíslenia pohľadávky na účely súdneho vymáhania (18.10.2017) uhradili v prospech žalobcu sumu 12 000 eur, ktorá bola použitá na uhradenie istiny, čím došlo k následnému úplnému uhradeniu splátok istiny za obdobie od 04/2014 do 10/2014. Súhlasil tak s tvrdením žalovaných, že úroky resp. úroky z omeškania zo splátok splatných skôr ako ku dňu podania žaloby sú premlčané, preto si uplatňoval len príslušenstvo pohľadávky až od 04.11.2014. Nakoľko najstaršia neuhradená splátka je splátka splatná 03.11.2014, mal za to, že podal žalobu včas. Nikdy netvrdil, že splátka splatná dňa 03.04.2014 je najstaršou neuhradenou splátkou, pre ktorú sa dlh stal splatným. Trojročná premlčacia doba zosplatneného zvyšku dlhu by tak uplynula najneskôr dňa 03.11.2017, keďže žalobu doručil súdu na 27.10.2017, urobil tak pred uplynutím 3 ročnej premlčacej doby. Mal tak za to, že neboli naplnené žalovanými uvádzané odvolacie dôvody.

9. Žalovaní vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedli, že zastávajú ten právny názor, že rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, avšak nie z dôvodu ako ho vidí žalobca teda, že súd žalobcovi nepriznal nárok na úrok za obdobie po zosplatnení úveru, ale z dôvodu, že súd nesprávne právne posúdil otázku premlčania nároku žalobcu uplatneného žalobou a tak dospel k nesprávnemu právnemu záveru, keď vo svojom rozhodnutí konštatoval, že právo na zaplatenie celej dlžnej sumy z úveru nie je premlčané. V tomto smere žalovaní odkázali na obsah nimi podaného odvolania, v ktorom podrobne argumentujú premlčanie žalobcom uplatneného nároku a nesprávne právne posúdenie otázky premlčania súdom prvej inštancie. Hoci súd prvej inštancie žalobu o zaplatenie vo zvyšku úroku zamietol zakladajúc svoje rozhodnutie na právnych záveroch ustálenej súdnej praxe, teda z iného právneho dôvodu, ako je právny dôvod premlčania žalobcom uplatneného nároku, ktorý právny dôvod podľa právneho názoru žalovaných bol daný a zakladal zamietnutie žaloby žalobcu súdom ako celku a naopak vyhovieť určujúcej žalobe žalovaných, tak napriek tomu žalovaní považujú zamietajúci výrok rozhodnutia súdu prvej inštancie za správny. Boli toho právneho názoru, že hlavný záväzok je premlčaný a teda už v prvom rade pre tento moment premlčania hlavnej pohľadávky nie je možné žalobcovi priznať

ani príslušenstvo k nej sa viažuce. Závazok platiť úrok je záväzkom akcesorickým k hlavnému záväzku a jeho existencia je závislá od existencie hlavného záväzku. Po premlčaní istiny úrok ako príslušenstvo pohľadávky musí sledovať osud premlčanej pohľadávky. V prípade, ak by bol odvolací súd toho právneho názoru, že pohľadávka žalobcu (istina a na ňu viažuce sa riadne úroky do vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru a úroky z omeškania) nie je premlčaná a stotožnil sa v tomto smere správnym názorom súdu prvej inštancie, tak ani v tomto prípade nie je daná existencia nároku žalobcu na odplatné úroky za obdobie nasledujúce po zosplatnení úveru, ktoré právo zosplatnenia úveru žalobca využil, čím mu vzniklo právo požadovať jednorazové vrátenie poskytnutých peňažných prostriedkov. Napriek absencii výslovnej právnej úpravy sme však presvedčení, že akákoľvek dohoda, ktorá bude mimo rámec výhody splátok požadovať od spotrebiteľa odplatné úroky, bude podľa § 54 ods. 1 OZ, resp. podľa § 53 ods. 1 v spojení s odsekom 5 OZ neplatná/. Tiež poukázať aj na skutočnosť, že úroky sú vyjadrením ceny peňazí. Úrok predstavuje vopred dojednanú odplatu za užívanie istiny. Ak by veriteľ popri riadnych úrokoch (ako cenu peňazí istiny) od spotrebiteľa požadoval aj úroky z omeškania z istiny, vlastne by sa istina veriteľa úročila duplicitne. Jedenkrát vo forme riadnych úrokov, ktoré by ako cenu peňazí požadoval veriteľ za to, že dlžník nevrátil celú istinu včas, druhýkrát vo forme úrokov z omeškania, ktoré by veriteľ požadoval z toho istého titulu - že spotrebiteľ nevrátil celú istinu včas. Takejto požiadavke by súd musel odoprieť ochranu okrem iného aj z titulu rozporu s dobrými mravmi (§ 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka), prípadne vzhľadom na zjavné zneužitie práva (čl. 5 C.s.p.). „Odoprieť ochranu by bolo možné ... takému nároku veriteľa ..., ktorý by nevychádzal zo zmyslu inštitútu omeškania, alebo by ho zneužíval na poškodenie dlžníka alebo by vzhľadom na pomery účastníkov viedol k neprimeraným následkom v tom zmysle, že by dlžníka v podstate finančne likvidoval, zatiaľ čo pre veriteľa by neznamenal podstatný prínos.“ Súd prvej inštancie, hoci nesprávne právne posúdil otázku premlčania nároku žalobcu, správne pri posudzovaní žalobcom si uplatňovaného nároku na zaplatenie zmluvného úroku po dni predčasnej splatnosti, prihliadal aj na ustálenú súdnu prax okrem iného tiež na rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave sp. zn.: 9Co/270/2017, z ktorého v bode 42. odôvodnenia napadnutého rozsudku cituje. Uvedené rozhodnutie, z ktorého súd prvej inštancie vychádzal, je založené na právnych záveroch, ktoré sú ústavne udržateľné reflektujúce na rozhodnutie Ústavného súdu SR, IV. ÚS 476/2012-14 zo dňa 18.09.2012. Dali do pozornosti aj rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 4Obo 143/1998, publikované pod č R 59/98, podľa ktorého dohodnuté úroky (zmluvné úroky) z poskytnutých prostriedkov patria len do splatnosti dlhu (jeho splátok). Od splatnosti je dlžník v omeškani a musí platiť úroky z omeškania (§ 369 Obchodného zákonníka). Aj keď sa jedná o staršie uznesenie Najvyššieho súdu SR, jeho závery sú stále aktuálne a potvrdzuje ich ustálená rozhodovacia prax najvyšších súdnych autorít, keď napr. Ústavný súd SR v Uznesení č.k. IV. ÚS 476/2012-14, zo dňa 18.09.2012 takýto výklad považoval za ústavne akceptovateľný. Záver, že zmluvne dohodnuté úroky z poskytnutých prostriedkov patria len do splatnosti dlhu (jeho splátok) je logický, pretože v opačnom prípade by na ťarchu spotrebiteľa dochádzalo k dvojnásobnému zaťažaniu, a to jednak v podobe úrokov z úveru, ako aj úrokov z omeškania, čo by spôsobovalo značnú nerovnováhu vo vzťahu medzi stranami sporu. Takto sa vyslovil aj Krajský súd v Prešove v Rozsudku č.k.: 1Co 30/2012-145 z 30.05.2012, vo vzťahu ku ktorému rozhodnutiu Ústavný súd SR vo svojom Uznesení č.k. IV. ÚS 476/2012-14, zo dňa 18.09.2012, konštatoval, že nezistil že by bolo svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené, resp. že by popieralo zmysel práva na súdnu ochranu. Odvolanie žalobcu voči zamietajúcemu výroku v časti uplatneného príslušenstva - riadneho úroku požadovaného žalobcom za obdobie nasledujúce po vyhlásení predčasnej splatnosti úveru nie je s poukazom už na vyššie uvedenú argumentáciu dôvodné. Pokiaľ súd prvej inštancie odôvodnil svoje rozhodnutie v časti zamietnutia riadneho úroku požadovaného žalobcom po vyhlásení predčasnej splatnosti zohľadňujúc právne závery Krajského súdu v Bratislave vyslovené v rozhodnutiach, z ktorých súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia citoval, vychádzal tak pri posudzovaní nároku žalobcu na odplatné úroky požadované žalobcom za obdobie nasledujúce po zosplatnení úveru z ustálenej súdnej praxe, ktorá je ústavne udržateľná, a týmto nedošlo k porušeniu práva žalobcu na spravodlivý proces. Obsahom práva na spravodlivé konanie nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy strany sporu, a preto nevyhovenie žalobe resp. jej časti nie je možné považovať za porušenie práva na spravodlivé súdne konanie.

10. Žalobca vo vyjadrení k podaniu žalovaných uviedol, že neboli naplnené žalovanými uvádzané odvolacie dôvody. Prvoinštančný súd sa riadne zaoberal otázkou premlčania a správne aplikoval príslušnú právnu normu. Nakoľko podaným odvolaním nedopatrením napadol aj vyhovujúci výrok rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktorý bol vydaný v jeho prospech, zobral odvolanie voči vyhovujúcemu výroku rozhodnutia súdu prvej inštancie späť a v ostatnom na podanom odvolaní zotrval. Vzhľadom k

uvedenému žiadal, aby odvolací súd odvolacie konanie v časti jeho odvolania proti vyhovujúcemu výroku rozhodnutia súdu prvej inštancie zastavil a vo zvyšku rozhodol v súlade s jeho odvolacím návrhom.

11. V podaní zo dňa 19.01.2020 žalovaní uviedli, že boli naplnené nimi uvádzané dôvody na zrušenie rozhodnutia súdu prvej inštancie. Mali za to, že súd prvej inštancie sa nesprávne vysporiadal s otázkou premlčania, a to najmä vo vzťahu k počiatku plynutia premlčacej doby. Žalobca mohol vyhlásiť predčasnú splatnosť úveru skôr a pokiaľ odďaľoval svoje právo vyhlásiť predčasnú splatnosť, prijal na seba riziko premlčania pohľadávky. Tvrdenie žalobcu, že najstaršou neuhradenou splátkou je splátka splatná dňa 03.11.2014, nie je správne. Z vykonaného dokazovania vyplýva, že ďalšie splátky úveru počnúc splátkou splatnou dňa 03.04.2014 už žalovaní nevykonali. I keď po vyhlásení predčasnej splatnosti uhradil v časti dlh, vyhlásením predčasnej splatnosti úveru došlo k zmene záväzku, preto stratili výhodu splátok a vznikla im povinnosť vrátiť celú sumu úveru. I keď súd prvej inštancie správne použil ust. Občianskeho zákonníka, tieto nesprávne interpretoval a aplikoval. Súd prvej inštancie začiatok plynutia premlčacej lehoty založil na splátke splatnej dňa 03.04.2015, ktorá v čase zaslania vyhlásenia o okamžitej splatnosti úveru zo dňa 26.03.2015 nebola ani splatná. Mali za to, že žalobca mohol požiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplatenie splátky splatnej dňa 03.04.2014 kedykoľvek, ak boli splnené podmienky uvedené v § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka. K otázke začatia plynutia premlčacej lehoty upriamili pozornosť na rozhodnutie NS SR sp.zn. 3Cdo/174/2016 zo dňa 10.11.2016, rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp.zn. 17Co/268/2016 zo dňa 08.02.2018. Premlčacia lehota tak začala plynúť od 03.04.2014 a uplynula dňom 03.04.2017. Preto pre premlčanie hlavného záväzku nebolo možné priznať žalobcovi ani príslušenstvo.

12. Žalovaná 2/ podaním doručeným súdu prvej inštancie dňa 06.02.2020 upriamila pozornosť na rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave sp.zn. 8Co/112/2018, v ktorom odvolací súd vyslovil i názor, že 3 ročná premlčacia doba sa odvíja od poslednej splátky splatnej pred zosplatením úveru a jednoznačne sa vyjadril, že premlčacia doba začala plynúť od prvej splatnej neuhradenej splátky.

13. Žalobca vo vyjadrení uviedol, že žalovanými prezentované odvolacie dôvody sú nedôvodné. Poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Tmave sp.zn. 9Co/261/2017 zo dňa 23.01.2018. S tým, že žalovanými uvádzané rozhodnutia NS SR sp.zn. 3Cdo/174/2019 zo dňa 10.11.2016 a rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp.zn. 17Co/268/2016 zo dňa 08.02.2018 vychádzali z iných skutkových okolností.

14. Podaním zo dňa 18.08.2020 žalobca doplnil odvolaciu argumentáciu svojho právneho predchodcu, majúca za to, takéto doplnenie je prípustné a ústavne konformné, a to až do času rozhodnutia odvolacieho súdu o odvolaní. V tejto súvislosti poukázal napr. na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 291/2018 z 15. augusta 2018, zverejnený v Zbierke nálezov a uznesení ÚS SR Pod č. 35/2018. Nárok na zaplatenie úroku veriteľovi trvá od poskytnutia peňažných prostriedkov dlžníkovi až po ich reálne vrátenie dlžníkom veriteľovi, a teda trvá aj po predčasnom zosplatení úveru. Odkázal aj na výklad aplikácie rozhodnutia R 59/98 (rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 4 Obo 143/98) urobený Krajským súdom v Banskej Bystrici v rozsudku sp. zn. 43Co/21/2018 zo dňa 27.09.2018 (bod 59 a nasledujúce). Súbeh úroku a úroku z omeškania je prípustný a neexistuje rozumný dôvod, prečo by nemohli byť tieto úroky uplatňované súčasne a aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 33Cdo/1401/2014, podľa záverov ktorého: „Súdna prax aj odborná literatúra je zajedno v tom, že zmluvné úroky predstavujú odmenu za požičanie peňazí, kým úroky z omeškania sú sankciou za porušenie povinnosti - nedodržanie dohodnutej doby splatnosti. Zatiaľ čo povinnosť dlžníka zaplatiť veriteľovi zmluvné úroky vzniká zo záväzku v zmluve, povinnosť platiť úroky z omeškania vyplýva zo zákona ako dôsledok omeškania so splatením dlhu. Aj keď dlžník nie je v omeškaní s plnením dlhu, môže veriteľ požadovať zmluvné úroky a úroky z omeškania môže požadovať pri omeškaní dlžníka aj pri bezodplatnej pôžičke. Oba úroky môžu byť veriteľom požadované vedľa seba bez ohľadu na skutočnosť, či sa jedná alebo nejedná o občianskoprávny vzťah“. Je preto toho názoru, že pokiaľ veriteľ vyhlásil predčasnú splatnosť úveru preto, že dlžník nespĺcal úver riadne a včas, má veriteľ právo na účtovanie úrokov z úveru, ako aj úrokov z omeškania označovaných ako tzv. sankčné úroky v zákonnej alebo v dohodnutej až do splatenia celej poskytnutej (úverovej) sumy, vrátane úrokov z úveru, pretože tieto sú súčasťou peňažného záväzku dlžníka. Vyjadril sa aj k argumentácii súdu prvej inštancie vychádzajúcej z rozhodnutia Ústavného súdu SR, sp. zn. IV. ÚS 476/2012 zo dňa 18.09.2012 (pozri napr. bod 42 napádaného rozsudku). Ide totiž o argumentáciu nepoužiteľnú v tomto spore. Sťažovateľ vo veci prejednávanej pred ústavným súdom pod sp. zn. IV. ÚS 476/2012 odôvodnil ústavnú

sťažnosť tým, že: „S ohľadom na právne posúdenie veci súdom prvého stupňa, ako aj odvolacím súdom máme za to, že súd nesprávnou interpretáciou a aplikáciou platnej a účinnej právnej úpravy porušil aj ústavné právo sťažovateľa na súdnu ochranu garantované ustanovením článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.“ Podľa názoru žalobcu sťažovateľ nesprávne vymedzil Ústavnému súdu vo svojej ústavnej sťažnosti „predmet prieskumu“, a preto neostalo ústavnému súdu iné, než ústavnú sťažnosť ako procesne zjavne neopodstatnenú odmietnuť. To ale samozrejme neznamená, že závery krajského súdu, proti ktorým sťažovateľ nesprávne brojil v ústavnej sťažnosti, sú správne. Naopak - sú (s poukazom na v tomto podaní vyššie uvedené skutočnosti) nesprávne. Súd prvej inštancie správne dospel k názoru, že nárok žalobcu nie je premlčaný. Správnosť záveru súdu prvej inštancie a zároveň nesprávnosť argumentácie žalovaných potvrdzuje rad súdnych rozhodnutí. Možno okrem tých, na ktoré poukazuje v napádanom rozsudku súd prvej inštancie, spomenúť napr. aj: uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 13Co/288/2016, zo dňa 15.05.2018 (bod 34. odôvodnenia): „(...) ak (pozn. - veriteľ) účinne uplatní zosplatnenie celého dlhu, pre zvyšok dlhu, ktorý mal byť pôvodne zaplatený v splátkach, začína plynúť premlčacia lehota od splatnosti tej nesplnenej splátky, v dôsledku ktorej k uplatneniu predčasnej splatnosti dlhu došlo. Podľa názoru odvolacieho súdu nemôže ísť o ktorúkoľvek predtým nesplnenú splátku (ani prvú v poradí), ale tú pre ktorú veriteľ využil právo na zosplatnenie dlhu“, uznesenie Krajského súdu v Trnave, sp. zn. 10Co/261/2016, zo dňa 30.11.2017 (bod 15. odôvodnenia): „Pre splatnosť pohľadávky v dôsledku straty výhody splátok nie je významné, kedy veriteľ mohol dlžníka z dôvodu jeho omeškania so splátkami o zaplatenie celej pohľadávky (alebo jej zostatku) najskôr požiadať, ale či a kedy sa rozhodol svoje oprávnenie využiť a o zaplatenie celej pohľadávky skutočne požiadal.“ Vo vzťahu k žalobe žalovaných o určenie neexistencie záložného práva, ktorú odôvodnili výlučne tým, že sa premlčala pohľadávka, ktorú záložné právo zabezpečovalo, žalobca uviedol. Žalobe o určenie neexistencie záložného práva (teda fakticky, že záložné právo neexistuje), odôvodnenej premlčaním zabezpečenej pohľadávky, nie je možné vyhovieť ani v prípade, ak by zabezpečená pohľadávka bola skutočne premlčaná (čo v predmetnom spore medzi žalobcami a žalovanými nie je). Zákon (Občiansky zákonník) totiž celkom presne a jednoznačne uvádza v § 151md ods. 1 Občianskeho zákonníka, v ktorých prípadoch záložné právo zaniká. Ide o taxatívny výpočet, pričom ani jedna z opísaných situácií (ktorá by mala mať za následok zánik záložného práva) v danom prípade nenastala. Ak žalovaní opierajú zánik záložného práva o premlčanie zabezpečenej pohľadávky, tak v tomto prípade je potrebné uviesť, že premlčanie pohľadávky nie je dôvodom zániku záložného práva, pretože nie je takýto dôvod uvedený v § 151md ods. 1 Občianskeho zákonníka. Premlčaním pohľadávka samotná nezaniká, len sa v dôsledku premlčania stáva súdne nevymáhateľnou; ostáva však existovať, i keď len vo forme naturálnej obligácie. Uvedené podporuje aj formulácia znenia § 151j ods. 2 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého, ak pohľadávka zabezpečená záložným právom nie je riadne a včas splnená, môže sa záložný veriteľ uspokojiť alebo domáhať uspokojenia zo zálohu aj vtedy, keď zabezpečená pohľadávka je premlčaná. Ak by súd určil „neexistenciu“ záložného práva z dôvodu premlčania zabezpečenej pohľadávky, bolo by to v rozpore so skutočnosťou (§ 217 ods. 1 prvá veta C.s.p.), keďže v zmysle Občianskeho zákonníka v dôsledku premlčania zabezpečenej pohľadávky záložné právo nezaniká (§ 151md ods. 1 a contrario). Správnosť tejto argumentácie potvrdzuje aj rozhodovacia prax na úrovni krajských súdov SR. Krajský súd v Trnave v rozsudku č. k. 10Co/289/2018-160, zo dňa 29.04.2020 uviedol (body 13. a 14. odôvodnenia), že: „(...) V prípade ustanovenia § 151md ods. 1 Občianskeho zákonníka (zánik záložného práva) ide o taxatívny výpočet (vyčerpávajúci, úplný), ktorý nemožno rozšíriť o ďalšie dôvody. Opakom by bol demonštratívny výpočet (exemplifikatívny výpočet, teda výpočet len príkladný), ktorý je vyjadrený slovom „najmä“, kedy vytvára určitý priestor, v rámci ktorého je prípustná miera flexibility. (...) V danej veci však dôvody označené žalobcom (premlčanie zabezpečenej pohľadávky, premlčanie výkonu záložného práva) nemožno subsumovať pod niektorý z explicitne uvedených dôvodov zániku záložného práva podľa § 151md ods. 1 Občianskeho zákonníka a ani podľa iného osobitného predpisu, preto nebolo možné žalobe vyhovieť a určiť, že nehnuteľnosti nie sú zaťažené záložným právom, tak ako to správne konštatoval už súd prvej inštancie.“

15. Podaním zo dňa 01.10.2020 sa žalovaní vyjadrili k podaniu žalobcu a žalovaná 2/ vznesla námietku nedostatku aktívnej legitímácie žalobcu. Žalovaná 2/ uviedla, že Zmluvou o postúpení pohľadávky pôvodný žalobca postúpil pohľadávku len voči žalovanému 1/ a nie aj vo vzťahu k žalovanej 2/, čo vyplýva aj z Prílohy 1a) Zoznam postupovaných pohľadávok, kde je uvedený len žalovaný 1/. Mala tak za to, že žalobca nie je voči žalovanej 2/ aktívne legitimovaný, čo je dôvodom na zamietnutie žaloby voči žalovanej 2/. Zotrvali na svojej argumentácii vo vzťahu k nedôvodnosti priznania nároku na úroky po vyhlásení predčasnej splatnosti úveru, čo podporili rozhodovacou činnosťou odvolacích súdov. V prejednávanej veci ani nebolo v konaní pred súdom prvej inštancie medzi stranami sporu

sporné, že rozhodujúcou je najstaršia neuhradená splátka, a teda že táto je dôvodom žalobcovho (resp. právnym predchodcom žalobcu) výkonu práva zosplatnenia úveru, ale sporné medzi stranami sporu bolo to, či touto najstaršou neuhradenou splátkou je neuhradená splátka splatná dňa 03.11.2014, ako ju tvrdil žalobca, alebo či ňou je neuhradená splátka splatná dňa 03.04.2014, ako to tvrdili žalovaní, pričom súd prvej inštancie vykonaným dokazovaním správne zistil, že najstaršou neuhradenou splátkou bola splátka splatná dňa 03.04.2014. Preto v danom prípade začala premlčacia doba plynúť odo dňa 03.04.2014 a uplynula dňom 03.04.2017 (resp. najneskôr začala plynúť dňom 04.04.2014, teda dňom nasledujúcim po splatnosti splátky v mesiaci apríl 2014 a uplynula dňom 04.04.2017, pričom žaloba žalobcu (resp. právneho predchodcu žalobcu) bola podaná až dňa 27.10.2017, teda nepochybne po uplynutí premlčacej doby a preto námietka premlčania žalovaných bola vznesená dôvodne pred súdom prevej inštancie. Súd prvej inštancie však pochybil, keď neprihliadol na takto ním zistený skutkový stav, v čoho dôsledku potom nesprávne právne posúdil začatie plynutia premlčacej doby a dospel tak preto k nesprávnemu právnemu záveru, že žalobca podal žalobu v rámci trojročnej premlčacej doby, ktorá vraj mala začať plynúť dňa 03.04.2015, ale že v každom prípade najskôr vraj dňom 03.01.2015. Rovnako považovali za mylný názor žalobcu, že nemožno vyhovieť ani ich žalobe o určenie neexistencie záložného práva. Ak záložné právo nie je možné realizovať, nakoľko bolo premlčané a záložca dôvodne vznesie námietku premlčania, neexistuje žiaden dôvod na to, aby nehnuteľnosť bola v katastrí nehnuteľností zaťažaná neexistujúcou ťarchou(rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp.zn. 41Co/80/2009 zo dňa 20.02.2020). Odvoláciu argumentáciu žalovaní následne podaním zo dňa 19.01.2021 doplnili o rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave sp.zn. 7CoCsp/8/2020 a rozsudok Krajského súdu v Trnave sp.zn. 11CoCsp/26/2020.

16. Žalobca vo vyjadrení zo dňa 19.04.2021 uviedol, že argumentácia žalovaných, že dlh je premlčaný, nie je správna, nakoľko opomenuli vzťah medzi ust. § 565 a § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka. Prípisom zo dňa 26.03.2015 bolo možné realizovať právo na zosplatnenie dlhu práve vo vzťahu k splátke splatnej dňa 03.12.2014, toto bola splátka, pre ktorú sú splnené všetky zákonné podmienky možnosti zosplatnenia úveru. Pričom pre splátku splatnú 03.04.2014 bolo možné právo vyhlásiť úver za predčasne splatný účinne do 03.08.2014. Keďže jeho právny predchodca využil právo podľa § 565 Občianskeho zákonníka listom zo dňa 26.03.2015, robil tak v nadväznosti na splátku splatnú dňa 03.12.2014. Právny predchodca žalobcu si tak nárok uplatnil včas.

17. Podľa § 369 ods. 1 C.s.p., dokiaľ o odvolaní nebolo rozhodnuté, možno ho vziať späť. Ak odvolateľ vzal odvolanie späť, nemôže ho podať znova.

18. Podľa § 369 ods. 2 C.s.p., ak odvolateľ vezme odvolanie späť, právoplatnosť napadnutého rozhodnutia nastane, ako keby k podaniu odvolania nedošlo. Lehoty, ktoré majú plynúť od právoplatnosti napadnutého rozhodnutia, plynú v takom prípade od právoplatnosti uznesenia o zastavení odvolacieho konania.

19. Podľa § 369 ods. 4 C.s.p., ak sa odvolanie vzalo späť sčasti, použijú sa ustanovenia predchádzajúcich odsekov primerane.

20. Z obsahu spisu odvolací súd zistil, že súd prvej inštancie vyhovujúcim výrokom uložil žalovaným 1/ a 2/ povinnosť zaplatiť žalobcovi istinu vo výške 312 939,17 eur, úroky za obdobie do 18.10.2017 vo výške 12 610,19 eur, úroky z omeškania za obdobie do 18.10.2017 vo výške 23 865,15 eur a úroky z omeškania vo výške 3 % ročne zo sumy 312 939,17 eur od 19.10.2017 do zaplatenia, t.z. vo vyhovujúcom výroku bol žalobca úspešným. Podaným odvolaním žalobca v zákonnej lehote napadol aj vyhovujúci výrok rozhodnutia súdu prvej inštancie, i napriek tomu, že v tejto časti bol úspešnou stranou sporu. Počas odvolacieho konania žalobca podaním doručeným súdu prvej inštancie dňa 25.10.2019 zbral odvolanie do vyhovujúceho výroku späť, nakoľko bol v tejto časti úspešným. Vzhľadom k uvedenému odvolací súd odvolacie konanie o odvolaní žalobcu voči vyhovujúcemu výroku rozsudku súdu prvej inštancie, zastavil.

21. Odvolací súd preskúmal vec v rozsahu a medziach dôvodov odvolania (§ 379, § 380 ods. 1 a § 378 ods. 1 C.s.p.), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C.s.p.), keďže sa nejednalo o prípad, v ktorom by bolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, nariadenie pojednávania si nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem.

22. Odvolací súd, viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 C.s.p.), prihliadajúc na obsah súdneho spisu a z neho vyplývajúci skutkový stav, nezistiac v postupe súdu prvej inštancie žiadne vady týkajúce sa procesných podmienok (§ 380 ods. 2 C.s.p.).

23. Z obsahu spisu vyplýva, že predmetom sporu je žalobcom uplatnený nárok voči žalovanému 1/ a žalovanej 2/ vyplývajúci zo Zmluvy o OTP refinanc úvere č. XXX/XXXX/XXSU zo dňa 17.06.2013 (ďalej len „zmluva“), na základe ktorej právny predchodca žalobcu poskytol žalovaným 1/ a 2/ spotrebný úver v sume 330 000 eur, s konečnou lehotou splatnosti úveru 03.06.2040. Žalovaní 1/ a 2/ sa zaviazali istinu úveru spolu s úrokmi splatiť v mesačných anuitných splátkach, výška splátky 1559,07 eur, s tým, že prvá splátka bola splatná k 03.08.2013 a ďalšie splátky budú splatné k 3. dňu v mesiaci. Poslednou uhradenou splátkou bola splátka splatná k 03.03.2014, ďalšie splátky žalovaní neuhradili. Výzvou zo dňa 15.01.2015, doručenou žalovaným 10.02.2015, vyzval právny predchodca žalobcu žalovaných 1/ a 2/ k úhrade dlhu k 15.01.2015 v sume 16 098,31 eur, do 15 dní odo dňa doručenia výzvy, s upozornením, že v prípade nezaplatenia dlžnej sumy v stanovenej lehote, vyhlási úver za predčasne splatný. Nakoľko žalovaní 1/ a 2/ v stanovenej lehote dlh neuhradili, právny predchodca listom zo dňa 26.03.2015 vyhlásil úver za predčasne splatný. V oznámení právny predchodca žalobcu vyčíslil dlh k 24.03.2015 v sume 337 675,99 eur, z toho istina 324 939,17 eur, úroky 12 610,19 eur, úroky z omeškania 126,63 eur. Žalovaní 1/ a žalovaná 2/ oznámenie o vyhlásení úveru za predčasne splatný prevzali dňa 07.04.2015. Následne 10.03.2016 žalovaní 1/ a 2/ uhradili právnenému predchodcovi žalobcu sumu 5000 eur, dňa 24.03.2016 sumu 2000 eur a dňa 04.05.2016 sumu 5000 eur.

24. Počas odvolacieho konania odvolací súd uznesením zo dňa 31.07.2020 č.k. 7CoCsp/13/2020-318 pripustil, aby z konania na strane žalobcu vystúpil OTP banka Slovensko, a.s. a na jeho miesto vstúpil ako žalobca DPS financial consulting, s.r.o.. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 02.09.2020.

25. V odvolacom konaní po pripustení zmeny na strane žalobcu vzniesla žalovaná 2/ námietku nedostatku aktívnej legitímácie žalobcu, majúc za to, že žalobca zmluvou o postúpení pohľadávok postúpil DPS financial consulting, s.r.o. pohľadávku zo zmluvy o úvere č. XXX/XXXX/XXSU len vo vzťahu k žalovanému 1/, tak ako to vyplýva z Prílohy 1a) Zoznam postupovaných pohľadávok. V súvislosti s posudzovaním námietky žalovanej 2/ ohľadne nedostatku aktívnej legitímácie žalobcu v spore odvolací súd uvádza, že vo všeobecnosti je treba vecnou legitímáciou rozumieť stav vyplývajúci z hmotného práva, podľa ktorého fyzická či právnická osoba je subjektom práva alebo povinnosti, ktoré sú predmetom konania. Nedostatok vecnej legitímácie znamená, že ten, kto tvrdí svoje hmotnoprávne oprávnenie, alebo o kom sa tvrdí, že je nositeľom hmotnoprávnej povinnosti, v skutočnosti toto oprávnenie nemá alebo nie je nositeľom tvrdenej povinnosti, o ktorú v konaní ide. Z hľadiska posúdenia vecnej legitímácie nie je rozhodujúce, či a na základe čoho sa žalobca domnieva, že strany sú účastníkmi určitého hmotnoprávneho vzťahu, ale vždy iba o to, či nimi skutočne sú, alebo nie sú. Bez vyriešenia otázky vecnej legitímácie strán sporu nemôže súd vo veci rozhodnúť, pretože skúmanie vecnej legitímácie strany sporu je procesnou povinnosťou každého vo veci konajúceho súdu. Preskúmanie vecnej legitímácie je imanentnou súčasťou každého súdneho konania, túto súd skúma vždy aj bez návrhu a aj v prípade, že ju žiaden z účastníkov konania nenamieta, a zistenie nedostatku vecnej legitímácie má za následok zamietnutie žaloby.

26. Námietky žalovanej 2/ týkajúce sa nedostatku aktívnej legitímácie žalobcu vyplývali z toho, že Zmluvou o postúpení pohľadávok pôvodný žalobca postúpil pohľadávku zo zmluvy o úvere č. XXX/XXXX/XXSU len vo vzťahu k žalovanému 1/ a nie aj vo vzťahu k žalovanej 2/, čo odvodzovala z obsahu z Prílohy 1a) - Zoznam postupovaných pohľadávok, v ktorej je menovite uvedený len žalovaný 1/. Ust. § 80 C.s.p. umožňuje, aby v prípade, ak po začatí konania došlo k prevodu alebo prechodu práv či vecí, o ktorých sa vedie spor na inú osobu než stranu prebiehajúceho sporu, aby žalobca navrhol, aby do konania na jeho miesto alebo na miesto žalovaného vstúpil ten, na koho boli tieto práva alebo povinnosti prevedené alebo na koho prešli. V danom prípade bol odvolaciemu súdu predložený návrh pôvodného žalobcu (OTP Banka Slovensko, a.s.) na zmenu strany sporu na strane žalobcu, súhlas spoločnosti DPS financial consulting, s.r.o. so vstupom do konania na strane žalobcu ako i listiny preukazujúce prevod práv, o ktoré sa vedie spor. Listinou preukazujúcou prevod práv, o ktoré sa vedie spor, na základe ktorej odvolací súd pripustil zmenu na strane žalobcu, bola Zmluva o postúpení pohľadávok zo dňa 29.06.2020 uzavretá medzi OTP Banka Slovensko, a.s. a DPS financial consulting, s.r.o.. Pričom odvolací súd rozhodujúc o podanom procesnom návrhu žalobcu vychádzajúc z návrhu na zmenu strany sporu ako i z obsahu Zmluvy o postúpení pohľadávok mal za

nesporné, že predmetom postúpenia bol nárok žalobcu tak voči žalovanému 1/ ako aj voči žalovanej 2/. V tejto súvislosti odvolací súd upriamuje pozornosť na znenie čl. II - Úvodné ustanovenia bod 1 zmluvy, kde sa strany dohodli, že pod pojmom Dlžníci sa rozumie : „fyzické osoby uvedené v prílohe č. 1a) a 1b) tejto Zmluvy a osoby, ktoré pristúpili k záväzku dlžníka“, pod pojmom Pohľadávky sa rozumie .. „pohľadávky Postupcu voči Dlžníkom zo Zmlúv o úvere“, čl. III - Predmet postúpenia bod 4 zmluvy ..“Predmetom postúpenia sú aj všetky pohľadávky a práva (aj tie ktoré vznikli v budúcnosti, aj tie ktorých vznik závisí od splnenia podmienky) Postupcu ako veriteľa voči Dlžníkom a osobám, ktoré poskytli zabezpečenie Pohľadávok niečo dať, konať, niečoho sa zdržať, alebo niečo trpieť, ako aj všetky nároky, práva a pohľadávky vyplývajúce z prípadných trestných konaní, ktoré akokoľvek súvisia so Zmluvami o úvere, Zabezpečovacími dokumentami, Pohľadávkami alebo ich zabezpečením, a to voči Dlžníkom alebo osobám, ktoré poskytli zabezpečenie pohľadávok, alebo akýmkoľvek iným osobám, voči ktorým by mohol Postupca uplatňovať svoje nároky ako poškodený.“ Vzhľadom k uvedenému je tak potrebné vyhodnotiť aj obsah Prílohy 1a) zmluvy -Zoznam postupovaných pohľadávok, v ktorej je nezameniteľne a určite uvedené číslo zmluvy o úvere XXX/XXXX/XXSU, pričom označenie dlžníka: L. F. plne korešponduje s identifikáciou nároku uplatňovaného žalobcom v tomto konaní, keď i v Zmluve o OTP REFINAC ÚVERE pri identifikácii strany dlžníka je uvedené meno žalovaného 1/ - L. F., pričom žalovaná 2/ je identifikovaná ako spoludlžník. Právny predchodca žalobcu už v žalobe poukazoval na to, že na úverovom účte vedie uvedenú pohľadávku tak, že táto je evidovaná v systéme na meno žalovaného 1/ (výpis z úverového účtu č. XXXXXXXXXXX/XXXX - čl. 25-27). Zohľadniac uvedené je nesporným, že predmetom postúpenia bola pohľadávka žalobcu tak voči žalovanému 1/ ako i žalovanej 2/. Vzhľadom k uvedenému odvolací súd vyhodnotil námietky žalovanej 2/ týkajúce sa nedostatku aktívnej legitímácie žalobcu (DPS financial consulting, s.r.o.) vo vzťahu k žalovanej 2/, ako nedôvodné.

27. Vo vzťahu k odvolaciemu dôvodu podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f) C.s.p., odvolací súd uvádza. Za skutkové zistenia, ktoré nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní, sa rozumie taký výsledok hodnotenia dôkazov súdom, ktorý nezodpovedá postupu vyplývajúcejmu z ustanovenia § 191 ods. 1 Civilného sporového poriadku, podľa ktorého súd hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pričom prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli strany. Nesprávne hodnotenie dôkazov by bolo možné vytknúť súdu prvej inštancie v prípade, ak by zobral do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán nevyplynuli, alebo inak nevyšli v konaní najavo, prípadne, že by si nepovšimol rozhodné skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli v konaní najavo, prípadne preto, že pri hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov strán alebo vyšli najavo inak z hľadiska ich závažnosti, zákonnosti, pravdivosti alebo vierohodnosti je logický rozpor, alebo ak hodnotenie dôkazov odporuje hore uvedenému zákonnému ustanoveniu. Odvolacím dôvodom podľa ustanovenia § 365 ods. písm. f) Civilného sporového poriadku je možné teda napadnúť výsledok činnosti súdu pri hodnotení dôkazov, nesprávnosť ktorého možno usudzovať len zo spôsobu, ako k nemu súd dospel. Ak nie je možné súdu v tomto smere vytknúť žiadne pochybenie, nie je možné ani polemizovať s jeho skutkovými závermi.

28. V podanom odvolaní odvolatelia uplatnili aj odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. h) C.s.p. (že napadnutý rozsudok prvoinštančného súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci.) Právny posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

29. V podanom odvolaní žalovaní svoju odvolaciu argumentáciu založili na tom, že súd prvej inštancie pri posudzovaní námietky premlčania nesprávne aplikoval ust. § 565 a § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka. V prejednávanej veci nebolo sporným, že právny vzťah medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovanými mal charakter spotrebiteľského úveru, preto bolo dôvodným pri posudzovaní námietky premlčania uplatnenej v konaní žalovanými aplikovať ust. § 53 ods. 9, § 565, § 100, § 101 a § 103 Občianskeho zákonníka. Zo zmluvy o úvere vyplýva, že medzi stranami bolo dohodnuté plnenie v splátkach (čl. IV bod 1), t.z. žalovaní 1/ a 2/ boli povinní uhradiť každú splátku k dohodnutému termínu (3. deň v mesiaci), pričom splatnosť jednotlivých splátok nemala vplyv na splatnosť celého dlhu. V konaní nebolo sporným, že žalovaní právnemu predchodcovi žalobcu ako poslednú uhradili splátku splatnú k 03.03.2014 a ďalšie splátky už neboli žalovanými uhradené. Premlčanie sa v zmysle § 103

veta prvá Občianskeho zákonníka viaže na jednotlivé splátky a nie na celý dlh. V prípade, ak niektorá splátka nie je včas zaplatená, môže byť dohodnuté, prípadne stanovené rozhodnutím tzv. strata výhody splátok. Predčasnú splatnosť peňažného záväzku môže veriteľ za podmienok stanovených v § 53 ods. 9 v spojení s § 565 Občianskeho zákonníka vyvolať jednostranným právnym úkonom. Ak toto právo nevyužije, celý dlh sa bude premlčovať odo dňa zročnosti jednotlivých splátok. Situácia sa zmení, ak veriteľ účinne uplatní zaplatenie celej pohľadávky naraz. Podľa § 103 Občianskeho zákonníka, ktoré je vo vzťahu k všeobecnému ust. § 101 Občianskeho zákonníka špeciálne, je počiatok premlčania upravený odlišne od všeobecného. Podľa vety prvej ak bolo dohodnuté plnenie v splátkach, začína plynúť premlčacia doba jednotlivých splátok odo dňa ich zročnosti, neplynie teda odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz (§ 101 Občianskeho zákonníka). Podľa vety druhej v prípade tzv. zosplatnenia dlhu len pre v budúcnosti majúce byť splatné splátky, premlčacia lehota začne plynúť odo dňa zročnosti nesplnenej splátky (§ 103 Občianskeho zákonníka), avšak tej, ktorá bola dôvodom pre uplatnenie práva podľa cit. § 565 Občianskeho zákonníka. Keď dlžník opäť nesplní niektorú zo splátok, avšak veriteľ „stratu lehôt“ neuplatní, pokračuje sa v plnení v splátkach. Veriteľ môže svoje právo využiť aj po opätovnom porušení povinnosti dlžníkom, opäť len do splatnosti najbližšej nasledujúcej splátky. Strata lehôt teda nenastáva priamo zo zákona. Vychádzajúc z uvedeného nie je správnu argumentácia žalovaných, že premlčacia doba zosplatneného dlhu sa začína skôr, ako dôjde k zosplatneniu dlhu. Ak totiž veriteľ právo na zosplatnenie inak v budúcnosti splatného dlhu nevyužije, jednotlivé splátky sa premlčujú samostatne až do konca odo dňa splatnosti každej z nich; ak účinne uplatní zosplatnenie celého dlhu, pre zvyšok dlhu, ktorý mal byť pôvodne zaplatený v splátkach, začína plynúť premlčacia lehota od splatnosti tej nesplnenej splátky, v dôsledku ktorej k uplatneniu predčasnej splatnosti dlhu došlo. V prípade, že sa jedná o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže veriteľ uplatniť právo v zmysle § 565 Občianskeho zákonníka, t. j. pre nesplnenie niektorej splátky žiadať zaplatenie celého dlhu, najskôr po uplynutí 3 mesiacov od omeškania so zaplatením splátky za súčasného upozornenia spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva (§ 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka). Splatnosť zostávajúceho dlhu nastáva uplynutím lehoty, ktorú určí veriteľ vo výzve adresovanej dlžníkovi, avšak okamih začatia plynutia premlčacej doby upravuje § 103 Občianskeho zákonníka a tento okamih nie je viazaný na splatnosť pohľadávky, ktorá nastáva v dôsledku uplatnenia práva veriteľa podľa § 565 Občianskeho zákonníka, teda na okamih zosplatnenia zostávajúceho dlhu, ktorý závisí od vôle veriteľa, ale od objektívnej skutočnosti, ktorou je splatnosť tej splátky, v dôsledku nezaplatenia ktorej veriteľ využil právo žiadať zaplatenie celého zostávajúceho dlhu. Nejedná sa pritom o splátku, ktorá by bezprostredne predchádzala samotnému úkonu vyhlásenia okamžitej splatnosti ale o splátku, po ktorú bol dlžník v omeškaní po dobu dlhšiu ako tri mesiace z dôvodu, že až táto splátka vyvolala s poukazom na § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka možnosť veriteľa dlh zosplatiť, resp. práve pre omeškanie sa s touto splátkou veriteľ zostávajúcu časť dlhu zosplatiť. Preskúmaním odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie má odvolací súd za to, že súd prvej inštancie pri posudzovaní otázky premlčania použil správne právne predpisy, avšak tieto právne predpisy neaplikoval správne, keď vyvodil, že premlčacia doba začala plynúť dňom 03.04.2014, najneskôr 03.01.2015. Nakoľko právny predchodca žalobcu uplatnil právo vyhlásiť úver za predčasne splatný listom zo dňa 26.03.2015, má odvolací súd za to, že premlčacia doba v danom prípade začala plynúť dňom nasledujúcim po splatnosti nesplnenej splátky, pre ktorej nesplnenie sa stal zročným celý dlh, t. j. dňom 03.12.2014. Splátka splatná dňa 03.12.2014 bola tou splátkou, s ktorou boli žalovaní 1/ a 2/ viac ako tri mesiace v omeškaní predtým, ako právny predchodca žalobcu uplatnil svoje právo zosplatiť celý zostávajúci dlh, čoho dôsledkom je plynutie premlčacej lehoty v súlade s § 103 veta druhá Občianskeho zákonníka odo dňa splatnosti tejto nesplnenej splátky. Vo vzťahu k splátkam splatným pred zosplatnením (splátky splatné od 03.04.2014 - 03.11.2014) tieto bolo potrebné posudzovať každú osobitne odo dňa ich splatnosti. Vzhľadom na to, že žalovaní 1/ a 2/ po vyhlásení predčasne splatnosti úveru uhradili sumu 12 000 eur, ktorú právny predchodca žalobcu použil na splatenie splátok splatných od 04/2014 do 10/2014, čo zohľadnil už v podanom návrhu, posudzovania premlčania jednotlivých splátok splatných od 04/2014-10/2014, stratilo opodstatnenie. Vo vzťahu k splátke splatnej dňa 03.11.2014, odvolací súd uvádza, že premlčacia lehota na jej uplatnenie začala plynúť dňa 04.11.2014 a uplynula dňa 04.11.2017. Zatiaľ čo trojročná premlčacia doba pre uplatnenie predčasne zosplatennej pohľadávky žalobcu začala plynúť v zmysle § 103 druhej vety a § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka dňa 04.12.2014 (nasledujúci deň po splatnosti splátky splatnej dňa 03.12.2014, s ktorou boli žalovaní pred zosplatením pohľadávky viac ako tri mesiace v omeškaní) a uplynula dňom 04.12.2017. I keď súd prvej inštancie pri posudzovaní námietky premlčania nesprávne aplikoval právne predpisy, jeho záver a včasnosti uplatnenia nároku právnym predchodcom žalobcu je správny, nakoľko právny predchodca žalobcu si nárok uplatnil na súde podaním doručeným dňa 27.10.2017, t. z. včas.

30. Vo vzťahu k rozhodnutiam prvoinštančných a odvolacích súdov v SR, ktorými žalovaní argumentovali v odvolacom konaní, odvolací súd uvádza, že tieto nepredstavujú ustálenú rozhodovaciu prax súdov. Odvolací súd zdôrazňuje aj to, že právne závery všeobecných súdov obsiahnuté v ich rozhodnutiach nemajú v právnom poriadku SR charakter precedensu, ktorý by ostatných sudcov rozhodujúcich v obdobných veciach zaväzoval rozhodnúť identicky. Rozdielnosť právnych názorov súdov v skutkovo rovnakých alebo podobných veciach a zjednocovanie judikatúry všeobecných súdov je riešená a upravená zákonom č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov. V záujme zachovania princípov právnej istoty a tiež predvídateľnosti súdnych rozhodnutí je nevyhnutné, aby všeobecné súdy rešpektovali príslušnú judikatúru najvyššieho súdu, ktorá bola v zákonom stanovenej procedúre publikovaná v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky. Povinnosťou všeobecných súdov však rozhodne nie je reagovať v odôvodnení na rozhodnutia vydávané iným senátmi, či inými súdmi rovnakej alebo nižšej inštancie. Existencia odlišnej rozhodovacej činnosti všeobecných súdov je síce nežiadúca, ale až do ustálenia rozhodovacej praxe v zákonom stanovenej procedúre nie vylúčená. To znamená, že môže nastať situácia, kedy budú súbežne popri sebe stáť aj rozhodnutia, ktoré k riešeniu určitej otázky alebo problematiky neprístupujú úplne identicky, resp. úplne odlišne.

31. Vzhľadom k záverom o včasnosti uplatnenia nároku právnym predchodcom žalobcu je potrebné vyhodnocovať aj dôvodnosť námietok žalovaných vo vzťahu k priznaniu príslušenstva pohľadávky. Vyhovujúcim výrokom súd prvej inštancie priznal žalobcovi i nárok na úroky za obdobie do 18.10.2017 vo výške 12 610,19 eur, úroky z omeškania za obdobie do 18.10.2017 vo výške 23 865,15 eur, poplatky vo výške 291,15 eur a úroky z omeškania vo výške 3 % ročne zo sumy 312 939,17 eur od 19.10.2017 do zaplataenia. Zohľadniac skutočnosť, že konanie pred súdom odvolacím tvorí jeden celok s konaním prvoinštančným, odvolací súd na podporu správnosti úvah súdu prvej inštancie v časti priznania nároku na zaplataenie zmluvných úrokov do dňa splatnosti úveru, poukazuje na to, že vo vzťahu k posudzovaniu dôvodnosti priznania zmluvných úrokov do zosplataenie úveru je rozhodovacia prax súdov zjednotená. Zosplataenie je inštitút slúžiaci ochrane veriteľa; podstata úverového vzťahu a jeho existencia zostáva zachovaná. Veriteľ nemá peňažné prostriedky, patrí mu za ne dohodnutá odmena. Záväzok dlžníka v zmysle platenia dohodnutej odmeny zostáva nedotknutý a aplikuje sa na dobu, na ktorú bola zmluva dohodnutá ako doba riadneho splácania úveru, keďže dohodnuté úroky majú zmluvný základ. V danom prípade si zmluvné strany dohodli, že počas prvého trojročného obdobia fixácie bol úver úročený zmluvne dohodnutou úrokovou sadzbou vo výške 3,39% p.a. (čl. I bod 2 Zmluvy). Nakoľko odvolatelia účinne nespochybnili výšku žalobcom uplatneného nároku na zaplataenie zmluvných úrokov ku dňu zosplataenia úveru, ani výšku zmluvne dohodnutého úroku, a tieto závery sú podporené dôkazmi predloženými žalobcom v konaní, nebolo dôvodným spochybniť závery súdu prvej inštancie o dôvodnosti priznania zmluvne dohodnutého úroku v sume 12 610,19 eur, vypočítaného ku dňu zosplataenia úveru. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že súd prvej inštancie pri rozhodovaní o nároku na zaplataenia zmluvne dohodnutých úrokov vychádzal z listu zo dňa 26.03.2015, v ktorom právny predchodca žalobcu vyzval žalovaných na zaplataenie zmluvne dohodnutého úroku ku dňu 24.03.2015, t.j. v sume 12 610,19 eur. Vychádzajúc z uvedeného ako i zo skutočnosti, že súd prvej inštancie mal za dôvodné priznať žalobcovi nárok na zaplataenie úrokov len do zosplataenie úveru (24.03.2015), potom vyhovujúci výrok rozhodnutia súdu prvej inštancie, v ktorom uviedol: „úroky za obdobie do 18.10.2017 vo výške 12 610,19 eur“ zmätočne obsahuje údaj, že sa jedná o úroky do 18.10.2017. Vzhľadom k uvedenému odvolací súd považoval za potrebné vyhovujúci výrok rozhodnutia súdu prvej inštancie v tejto časti formálne zmeniť, tak že v časti priznania úrokov v sume 12 610,19 eur vypustil znenie : „za obdobie do 18.10.2017“. Pričom uvedená formálna zmena nemala vplyv na správnosť výšky priznaných úrokov, o ktorej súd prvej inštancie rozhodol. Ďalej súd prvej inštancie priznal žalobcovi nárok na zaplataenie úrokov z omeškania za obdobie do 18.10.2017 vo výške 23 865,15 eur a úroky z omeškania vo výške 3 % ročne zo sumy 312 939,17 eur od 19.10.2017 do zaplataenia. Súdom prvej inštancie priznaná výška úrokov z omeškania má oporu v listinných dôkazoch nachádzajúcich sa v súdnom spise a ich dôvodnosť je podporená i tým, že žalobca si žalobou uplatnil nárok na zaplataenie úrokov z omeškania až od 03.11.2014, t.z. zohľadniac plynutie premlčacej doby. V tejto súvislosti odvolací súd upriamuje pozornosť na bod 37 napadnutého rozhodnutia, v ktorom súd prvej inštancie odôvodnil priznanie úrokov z omeškania za obdobie do 18.10.2017 vo výške 23 865,15 eur ako i priznanie úrokov z omeškania od 19.10.2017 do zaplataenia. Nárok na úroky z omeškania vzniká bez ohľadu na to, čo spôsobilo omeškание veriteľa, ide teda o objektívnu zodpovednosť. Ak sú splnené zákonné podmienky, omeškание dlžníka, teda povinnosť platiť úroky z omeškania nastane priamo zo

zákona, a to bez ohľadu na zavinenie. Zmluvné strany si úrok z omeškania nemusia zmluvne dohodnúť. Nárok aj v takom prípade vznikne priamo zo zákona, pričom omeškanie dlžníka trvá až do riadneho splnenia záväzku. Žalobcovi tak vznikol nárok na zaplatenie úrokov z omeškania v nezmenenej výške po celé žalované obdobie. Vo vzťahu k námietkam žalovaných, že žalobca v konaní nepreukázal, že vynaložil účelne náklady na výkon záložného práva v sume 291,15 eur, odvolací súd uvádza. Ust. § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka definuje príslušenstvo pohľadávky ako úroky, úroky z omeškania, poplatok z omeškania a náklady spojené s jej uplatnením. Príslušenstvom pohľadávky sú i náklady spojené s uplatnením pohľadávky vrátane nákladov súdneho konania. Žalobcom uplatnený nárok na zaplatenie poplatku za výkon záložného práva svojim charakterom nemožno považovať za príslušenstvo pohľadávky, ale za náklady spojené s vykonaním dražby (ust. § 25 ods. 1 zákona č. 527/2002 Z.z. o dobrovoľných dražbách), ktoré sa hradia z výťažku dražby. Odvolací súd má za to, že súd prvej inštancie v tejto časti žalobcom uplatnený nárok nesprávne právne posúdil ako príslušenstvo pohľadávky, pričom jeho závery nemajú oporu v ust. § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka. Vzhľadom k uvedenému odvolací súd dospel odlišne od súdu prvej inštancie k záveru, že žalobcom uplatnený nárok na zaplatenie sumy 291,15 eur skutkovo odôvodnený ako náklad na výkon záložného práva, nemožno žalobcovi priznať.

32. V podanom odvolaní žalovaní 1/ a 2/ napadli i výrok, ktorým súd prvej inštancie zamietol žalobu o určenie, že nehnuteľnosti - rodinný dom so súpisným číslom XXXXX, na parcele č. XXXXX/XX, zapísaný na liste vlastníctva č. XXXX pre katastrálne územie X. a pozemky, parcela. č. XXXXX/XX, záhrady o výmere 295 m² a parcela č. XXXXX/XX, zastavané plochy a nádvorja o výmere 142 m², zapísané na liste vlastníctva č. XXXX pre katastrálne územie X., ktoré sú všetky vo vlastníctve žalovaného 1 (ďalej len nehnuteľnosti), nie sú zaťažené záložným právom, záložné právo nie je dané - zaniklo v prospech OTP Banky a.s., zriadeného na základe zmluvy o zriadení záložného práva k nehnuteľnostiam ZZ1 K UZ č. XXX/XXXX/XXSU, uzatvorenej dňa 10.6.2013, vklad záložného práva povolený podľa X.-XXXX/XX dňa 29.7.2013. V danej veci nebolo sporné, že k predmetným nehnuteľnostiam bolo zriadené záložné právo písomnou zmluvou (§ 151b ods. 1 Občianskeho zákonníka) na zabezpečenie pohľadávky veriteľa (banky). Záložné právo k nehnuteľnostiam vzniklo zápisom v katastri nehnuteľností (§ 151e ods. 2 Občianskeho zákonníka). Veriteľ zosplatnil úver (pre omeškanie žalovaných s platením splátok úveru). Podľa § 151j ods. 1 Občianskeho zákonníka ak pohľadávka zabezpečená záložným právom nie je riadne a včas splnená, môže záložný veriteľ začať výkon záložného práva. V rámci výkonu záložného práva sa záložný veriteľ môže uspokojiť spôsobom určeným v zmluve alebo predajom zálohu na dražbe podľa osobitného zákona, alebo domáhať sa uspokojenia predajom zálohu podľa osobitných zákonov, ak tento zákon alebo osobitný zákon neustanovuje inak. Podľa § 151j ods. 2 Občianskeho zákonníka ak pohľadávka zabezpečená záložným právom nie je riadne a včas splnená, môže sa záložný veriteľ uspokojiť alebo domáhať sa uspokojenia zo zálohu aj vtedy, keď zabezpečená pohľadávka je premlčaná. Podľa § 151md ods. 1 Občianskeho zákonníka záložné právo zaniká a/ zánikom zabezpečenej pohľadávky, b/ zánikom všetkých vecí, práv alebo iných majetkových hodnôt, na ktoré sa záložné právo vzťahuje, c/ ak sa záložný veriteľ vzdá záložného práva, d/ uplynutím času, na ktorý bolo záložné právo zriadené, e/ vrátením vecí záložcovi, ak záložné právo vzniklo odovzdaním vecí, f/ ak záložca previedol záloh v bežnom obchodnom styku v rámci výkonu predmetu podnikania alebo ak bol v čase prevodu alebo prechodu zálohu nadobúdateľ zálohu pri vynaložení náležitej starostlivosti dobromyseľný, že nadobúda záloh nezaťažený záložným právom, g/ ak záložca previedol záloh a zmluva o zriadení záložného práva určuje, že záložca môže záloh alebo časť zálohu previesť bez zaťaženia záložným právom, h/ iným spôsobom dohodnutým v zmluve o zriadení záložného práva alebo vyplývajúcim z osobitného predpisu, i/ ak sa vykonalo bez ohľadu na rozsah uspokojenia veriteľa. V prípade ustanovenia § 151md ods. 1 Občianskeho zákonníka (zánik záložného práva) ide o taxatívny výpočet (vyčerpávajúci, úplný), ktorý nemožno rozšíriť o ďalšie dôvody. Opakom by bol demonštratívny výpočet (exemplifikatívny výpočet, teda výpočet len príkladný), ktorý je vyjadrený slovom „najmä“, kedy vytvára určitý priestor, v rámci ktorého je prípustná miera flexibility. V danej veci však dôvody označené žalovanými (premlčanie zabezpečenej pohľadávky, premlčanie výkonu záložného práva) nemožno subsumovať pod niektorý z explicitne uvedených dôvodov zániku záložného práva podľa § 151md ods. 1 Občianskeho zákonníka a ani podľa iného osobitného predpisu, preto nebolo možné žalobe vyhovieť a určiť, že nehnuteľnosti nie sú zaťažené záložným právom, tak ako to správne konštatoval už súd prvej inštancie. Pokiaľ ide o naliehavý právny záujem a námietky žalovaných týkajúce sa odôvodnenia napadnutého rozsudku (rozpornosť odôvodnenia) je potrebné uviesť, že základným predpokladom úspešnosti žaloby o určenie podľa § 137 písm. c) C.s.p. (predtým § 80 písm. c) zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok účinný do 30.06.2016) je skutočnosť, že žalobca má na požadovanom určení naliehavý právny záujem. Existenciu naliehavého právneho záujmu musí v konaní

preukázať žalobca. Nedostatok naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení je dôvodom k zamietnutiu žaloby bez toho, aby sa súd zaoberal vecou samou (tento nedostatok bráni zaoberať sa vecou z hľadiska opodstatnenosti uplatneného nároku). Konštatovanie existencie naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení súdom prvej inštancie neznamená automaticky úspech žalobcu vo veci (tzn. že súd by musel žalobe vyhovieť) a v tomto konštatovaní (keď súd odôvodňoval, ako by sa zmenilo právne postavenie žalobcu v prípade úspechu v spore) nemožno vidieť rozpor s následným odôvodnením zamietnutia žaloby.

33. V podanom odvolaní žalovaní 1/ a 2/ napadli aj výrok, ktorým súd zrušil neodkladné opatrenie nariadené uznesením Okresného súdu Bratislava III zo dňa 06.03.2018, č.k. 21C/20/2018-59. Vzhľadom na závery uvedené v bode 32 tohto rozhodnutia, v ktorom odvolací súd konštatoval správnosť záverov súdu prvej inštancie vo vzťahu k zamietnutiu žaloby žalovaných na určenie, že nehnuteľnosti nie sú zaťažené záložným právom, záložné právo nie je dané, postup súdu prvej inštancie, ktorý nariadené neodkladné opatrenie zrušil, bol správny.

34. Ďalšie odvolacie argumenty žalovaných odvolací súd považoval pre rozhodnutie vo veci samej za nerozhodné. I podľa už konštantnej judikatúry tak národných, ako aj nadnárodných súdov súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku strany, ktorá ju nastolila. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty strán (porovnaj napríklad rozhodnutia ÚS SR II.ÚS 251/04, III.ÚS 209/04, II.ÚS 200/09 a podobne). Preto odvolací súd na ďalšiu argumentáciu odvolateľov, už nespôsobilú ovplyvniť posúdenie veci, nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

35. Vzhľadom k uvedenému odvolací súd konštatuje, že obsah odvolania žalovaných nebol spôsobilý spochybniť správnosť záverov rozsudku súdu prvej inštancie v napadnutej časti (vo vyhovujúcom výroku, v zamietajúcom výroku žaloby o určenie a vo výroku o zrušení nariadeného neodkladného opatrenia), z hľadiska odvolacích dôvodov v ňom uvedených, keď ani v odvolacom konaní neboli zistené také rozhodujúce skutočnosti alebo dôkazy, ktoré by spochybňovali správnosť právnych záverov, na ktorých prvoinštančný súd založil svoje rozhodnutie vo vzťahu k odvolaním napadnutým výrokom zo strany žalovaných.

36. Pri posudzovaní dôvodnosti odvolania žalobcu, ktorý napadol výrok rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktorým súd vo zvyšku úroku žalobu o zaplatenie zamietol, namietajúc právne závery súdu prvej inštancie týkajúce sa zamietnutie nároku na zaplatenie zmluvného úroku po predčasnom splatení úveru do zaplatenia, odvolací súd konštatuje, že v minulosti bola súdna prax nejednotná v otázke kumulácie zmluvne dohodnutých úrokov a úrokov z omeškania po predčasnom zosplatnení úveru, a to s prihliadnutím na zákonnú ochranu spotrebiteľa. Odvolateľom namietané právne posúdenie súdom prvej inštancie (či nárok na zaplatenie zmluvného úroku trvá od poskytnutia peňažných prostriedkov až po ich vrátenie, teda aj po predčasnom zosplatnení) v čase rozhodovania odvolacieho súdu, už bola dovolacím súdom vyriešená (rozhodnutím zo 16. júna 2020 sp. zn. 5Cdo/42/2020), ale nebola zodpovedaná v čase rozhodovania súdu prvej inštancie. Najvyšší súd SR v rozhodnutí sp. zn. 5Cdo 42/2020, ktoré občianskoprávne kolégium najvyššieho súdu na zasadnutí konanom 30. marca 2021 prijalo ako rozhodnutie zásadného významu určené na zverejnenie v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. R 5/2021, ktorého právna veta znie: „Po vyhlásení predčasnej splatnosti spotrebiteľského úveru veriteľovi náleží úrok z istiny vo výške, akú by pri riadnom plnení povinností dlžník zaplatil ako cenu peňazí.“ Na uvedené rozhodnutie nadviazali ďalšie rozhodnutia najvyššieho súdu, napr. sp. zn. 1Cdo/94/2019, 2Cdo/83/2020, 3Cdo/35/2020, 4Cdo/66/2020, 5Cdo/46/2020, 6Cdo/56/2020, 7Cdo/186/2020, 8Cdo/135/2020, 9Cdo/24/2020, v dôsledku čoho možno takto uvedený právny názor ohľadom predmetnej právnej otázky považovať za ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu. V prejednávanej veci pritom možno vychádzať z rovnakých záverov ako NS SR, zohľadňujúc zistený skutkový stav veci, t.j. že zmluva o úvere uzavretá medzi stranami sporu je spotrebiteľskou zmluvou podliehajúcou zákonu o spotrebiteľských úveroch, čo je aj prípad prejednávanej veci. Zároveň je možné konštatovať, že Zmluva o úvere je v zmysle § 261 ods. 6 písm. d) Obchodného zákonníka v znení účinnom ku dňu uzavretia Zmluvy o úvere tzv. absolútnym obchodom, a preto bez ohľadu na povahu účastníkov zmluvy o úvere je potrebné pri posudzovaní tohto právneho vzťahu vychádzať aj z ustanovení Obchodného zákonníka o zmluve o úvere (§ 497

a nasl. Obchodného zákonníka). Ustanovenia Občianskeho zákonníka sa v prípade právneho vzťahu, účastníkom ktorého je spotrebiteľ, použijú vtedy, ak v Občianskom zákonníku existuje také ustanovenie, ktoré je možné prednostne aplikovať (§ 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka).

37. NS SR vo svojom uznesení, sp. zn. 5Cdo/42/2020 zo dňa 16.06.2020 vyslovil, že „...zo žiadneho ustanovenia Obchodného zákonníka, Občianskeho zákonníka či zákona o spotrebiteľských úveroch nevyplýva zákaz dohody účastníkov úverovej zmluvy o povinnosti dlžníka platiť úroky z úveru až do úplného splatenia úveru. Obchodný zákonník, ani Občiansky zákonník nemodifikuje moment trvania záväzku platiť úrok, ani jeho výšku v prípade omeškania dlžníka s platením úveru ani v prospech dlžníka, ani v prospech veriteľa. Za situácie, že dlžník z úverového vzťahu porušil povinnosť splácať úver, v dôsledku čoho došlo k jeho zosplatneniu veriteľom, je nutné dospieť k záveru, že neexistuje rozumný dôvod na to, prečo by dlžník nemal platiť úroky z úveru, ktoré sú odplatom za poskytnutý úver, a to vo výške, na akej sa s veriteľom dohodol. Peňažnými prostriedkami, resp. protihodnotou za nich získanou dlžník disponuje, zmluvné povinnosti porušil a z porušenia povinností profitovať nemôže, keďže zmluvné úroky sú spravidla vyššie ako úroky z omeškania. Zosplatnenie je inštitút slúžiaci ochrane veriteľa, podstata úverového vzťahu a jeho existencia zostáva zachovaná, veriteľ nemá peňažné prostriedky, patrí mu za ne dohodnutá odmena, záväzok dlžníka v zmysle platenia dohodnutej odmeny zostáva nedotknutý a aplikuje sa na dobu, na ktorú bola zmluva dohodnutá ako doba riadneho splácania úveru, keďže dohodnuté úroky majú zmluvný základ. Rozdiel je len v tom, že pre omeškание k povinnosti platiť zmluvné úroky pristupuje povinnosť platiť úroky z omeškania. Inak povedané dlžníkovi zostáva záväzok platiť úrok rovnaký, ako v čase jeho dojednanja, t.j. veriteľovi patrí úrok v rovnakej výške a za rovnaké obdobie, bez ohľadu na to, či k omeškaniu dlžníka s platením úveru došlo alebo nedošlo.“

38. Odvolací súd ďalej poukazuje aj na záver rozhodnutia NS SR zo dňa 16.06.2020, sp. zn. 5Cdo/42/2020, podľa ktorého „...pre spotrebiteľa je však nevýhodné, aby platil úroky až do zaplatenia istiny. Dojednanie, ktorého obsahom je platenie dohodnutých úrokov až do zaplatenia istiny jeho postavenie zhorší. Pokiaľ by totiž spotrebiteľ, ktorý sa pre svoju ekonomickú situáciu dostal s plnením splátok úveru do omeškania, musel v dôsledku vyhlásenia predčasnej doby splatnosti úveru platiť dohodnuté úroky až do úplného splatenia istiny, zaplatil by v konečnom dôsledku sumu neprimerane vysokú ako náhradu za poskytnutie peňazí. Dohodnuté úroky predstavujú cenu peňazí za ich poskytnutie na vopred dohodnuté obdobie, tzn. že jej výška musí byť stanovená v čase uzatvorenia zmluvy o úvere. Dlžník teda presne vie koľko bude povinný za poskytnuté peniaze veriteľovi zaplatiť. Túto vedomosť však dlžník-spotrebiteľ nemá v prípade dojednanja, ktoré umožňuje navyšovanie tejto ceny bez jej presného ohraničenia. Keďže spotrebiteľ nevie predpokladať časový úsek svojho omeškania, nie je možné ani určiť celkovú výšku zmluvného úroku, ktorý sa môže bez fixného ohraničenia navyšovať neobmedzene. Takto stanovená cena teda nie je vyjadrená určito, jasne a zrozumiteľne. Z tohto dôvodu potom dojednanie, ktorým sa dlžník - spotrebiteľ zaviazal platiť dohodnuté úroky až do úplného zaplatenia istiny po vyhlásení predčasnej doby splatnosti úveru spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Takéto dojednanie je teda porušením ustanovenia § 53 ods. 1 OZ. Na druhej strane postavenie veriteľa-dodávateľa sa aj bez uvedeného dojednanja nezhorší, pretože v prípade, ak mu v dôsledku nesplatenia úveru v dohodnutej dobe vznikne škoda jeho právo zostáva zachované, pravda po zohľadnení zaplatených úrokov z omeškania, ktoré plnia funkciu paušalizovanej náhrady škody.“

39. So zreteľom na vyššie uvedené, opierajúc sa o právne závery NS SR, odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil, keď vyslovil, že žalobca nemá nárok na zmluvný úrok po zosplatnení úveru. V danom prípade preto bolo potrebné rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku, ktorým súd vo zvyšku úroku žalobu o zaplatenie zamietol, zmeniť tak, že uvedenému žalobnému nároku (spočívajúcemu v zmluvnom úroku po zosplatnení úveru) odvolací súd vyhovie. Odvolací súd však dáva do pozornosti, že v zmysle vyššie uvedeného právneho názoru má žalobca nárok na zmluvný úrok z istiny iba za obdobie vopred dohodnuté v zmluve o úvere, ktorým je doba riadneho splácania úveru t.j. do času konečnej splatnosti úveru, v danom prípade najdlhšie do 03.06.2040.

40. Na základe uvedeného odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie vo výroku, ktorým bolo žalobe vyhovie v časti uloženia povinnosti žalovanému 1/ a žalovanej 2/ zaplatiť žalobcovi istinu vo výške 312 939,17 eur, úroky z omeškania za obdobie do 18.10.2017 vo výške 23 865,15 eur a úroky z omeškania vo výške 3 % ročne zo sumy 312 939,17 eur od 19.10.2017 do zaplatenia, to všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku, s tým, že plnením jedného zo žalovaných zaniká v rozsahu plnenia povinnosť

druhého žalovaného, podľa § 387 ods. 1 C.s.p. potvrdil. Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku, ktorým bolo žalobe vyhovie v časti uloženia povinnosti žalovanému 1/ a žalovanej 2/ zaplatiť žalobcovi úroky za obdobie do 18.10.2017 vo výške 12 610,19 eur, to všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku, s tým, že plnením jedného zo žalovaných zaniká v rozsahu plnenia povinnosť druhého žalovaného, podľa § 388 C.s.p. zmenil z formálnych dôvodov (vypustenie časti výroku „za obdobie do 18.10.2017“) tak, že žalovaný 1/ a žalovaná 2/ sú povinní zaplatiť žalobcovi úroky vo výške 12 610,19 eur, to všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku, s tým, že plnením jedného zo žalovaných zaniká v rozsahu plnenia povinnosť druhého žalovaného. Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku, ktorým bolo žalobe vyhovie v časti uloženia povinnosti žalovanému 1/ a žalovanej 2/ zaplatiť žalobcovi poplatky vo výške 291,15 eur, to všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku, s tým, že plnením jedného zo žalovaných zaniká v rozsahu plnenia povinnosť druhého žalovaného, zmenil podľa § 388 C.s.p. tak, že v tejto časti žalobu žalobcu o zaplatenie poplatkov vo výške 291,15 eur, zamietol. Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku, ktorým súd vo zvyšku úroku žalobu o zaplatenie zamietol podľa § 388 C.s.p. zmenil tak, že žalovaný 1/ a žalovaná 2/ sú povinní zaplatiť žalobcovi úrok vo výške 3,79 % ročne zo sumy 312 939,17 eur od 24.03.2015 do 03.06.2016 a úrok vo výške 2,79 % ročne zo sumy 312 939,17 eur od 04.06.2016 do zaplatenia istiny, najneskôr do 03.06.2040, to všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku, s tým, že plnením jedného zo žalovaných zaniká v rozsahu plnenia povinnosť druhého žalovaného. Ďalej rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku, ktorým súd žalobu o určenie zamietol a vo výroku, ktorým súd zrušil neodkladné opatrenie nariadené uznesením Okresného súdu Bratislava III zo dňa 06.03.2018, č.k. 21C/20/2018-59, podľa § 387 ods. 1 C.s.p., potvrdil.

41. O trovách konania t.j. prvoinštančného konania aj odvolacieho konania, odvolací súd rozhodol v súlade s § 255 ods. 1 C.s.p. (súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru je úspechu vo veci) v spojení s § 262 ods. 1, 2 C.s.p. (o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí) a § 396 ods. 1, 2 C.s.p.. Vychádzajúc z toho, že žalobca bol v konaní plne úspešný v časti istiny, úrokov z omeškania, ako i zmluvných úrokov a neúspešným bol len v nepatrnej časti (sume 291,15 eur), odvolací súd rozhodol tak, že žalobca má nárok na plnú náhradu trov konania. S tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie podľa § 262 ods. 2 C.s.p. po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktorý vydá súdny úradník.

42. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.). Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).